

S A M U E L
B J Ø R K

W L E S E
W I S Í
A N D Ě L

*„Má-li tohle být autorův debut,
je to nevídaná literární senzace.“*

BERGENS TIDENDE

PLUS

VLISE
WISI
ANDĚL

**S A M U E L
B J Ø R K**

**W I S E
W I S Í
A N D Ě L**

Přeložila Eva Dohnálková

P L U S

Kniha vychází s finanční podporou nadace NORLA.

Copyright © Samuel Bjørk 2013
Published by agreement with Ahlander Agency
Translation © Eva Dohnálková, 2015
Cover Design © Tomáš Cikán, 2015

ISBN 978-80-259-0422-0

Na porodním sále v hønefosské nemocnici v okrese Ringerike se 28. srpna 2006 narodila holčička. Její matka Katarina Olsenová, pětadvacetiletá učitelka v mateřské škole, trpěla hemofilií a zemřela při porodu. Porodní asistentka a zdravotní sestry později vypověděly, že děvčátko bylo mimořádně krásné, a popisovaly je jako tiché a obzvlášť vnímavé dítě. Měla takový zvláštní výraz, díky němuž si k ní všichni zaměstnanci na oddělení vytvořili velmi blízký vztah. Katarina Olsenová neudala jméno otce, ale nemocnici se ve spolupráci se sociálním odborem obecního úřadu podařilo během několika dnů vypátrat babičku dítěte, která v té době žila v Bergenu. Ta ani netušila, že byla její dcera těhotná. Když ale dorazila nemocnice, zjistila, že novorozeně z oddělení zmizelo. V následujících týdnech se pod taktovkou ringerické policie rozběhla rozsáhlá pátrací akce, ale bezvýsledně. Dva měsíce nato se v podnájmu v centru Hønefossu oběsil švédský zdravotník Joachim Wicklund. Omlouvám se, stálo v dopise, který ležel na zemi pod ním.

Děvčátko se nikdy nenašlo.

*Do školy se Líza brala. Cupity, cupity, tralala.
Nové šaty oblékala. Vesele si hopkala.*

Část první

1

Walter Henriksen se do sebe u kuchyňského stolu zoufale snažil nacpat snídani, kterou mu předložila manželka. Slanina s vajíčky. Slaneček, uzenina a čerstvý chléb. Čaj z bylinek z jejich vlastní zahrady, kterou si žena tak moc přála, až nakonec koupili tenhle dům. Daleko od centra, v těsném sousedství lesnaté Østmarky. Aby se mohli věnovat ušlechtilým zájmům – chodit na výlety do lesa, pořídit si malou zeleninovou zahrádku, sbírat lesní plody a houby, ale co hlavně, aby dopřáli volnost jejich psovi. Šlo o fenku kokra, kterou Walter Henriksen nemohl ani vystát. Ale miloval svoji manželku, takže se vším souhlasil.

Polkl kousek chleba se slanečkem a zoufale se snažil, aby zase všechno rovnou nevyzvrátil. Lokl si pomerančového džusu, a i když ho příšerně bolela hlava, ze všech sil zkoušel udržet úsměv na rtech. Jako by ho někdo přetáhl palicí. Včerejší firemní večírek se vymkl kontrole a ani tentokrát se mu nepodařilo vyhnout se tvrdému alkoholu.

V pozadí hučely zprávy a Walter se snažil z manželčina obličej vyčíst nějaký výraz. Pobavení. Že by přeci jen byla vzhůru, když se za svítání svalil do postele? Netušil, kdy přesně to bylo, ale rozhodně pozdě. Hodně pozdě. Jen si matně vzpomínal, jak se svléká a jak si říká, že ona už spí. Naštěstí. A pak už upadl do bezvědomí na tu hrozně tvrdou matraci, na které manželka tak trvala, protože ji v poslední době bolela záda.

Walter si lehce odkašlal, utřel si pusou do ubrousku a rukou si pohladil břicho, aby naznačil, že mu jídlo chutnalo a že má dost.

„Napadlo mě, že bych třeba vyvenčil Lady?“ zamumlal a doufal, že se u toho usmívá.

„Aha, dobře,“ přikývla trochu překvapeně manželka, která moc dobře věděla, že manžel jejich tříletou fenku příliš v lásce nemá. I když o tom nijak často nemluví.

„Možná bys ji tentokrát mohl vzít někam dál než jenom kolem domu, co?“

Snažil se v jejím hlase zachytit ten pasivně agresivní tón, který používala, když se jí na něm něco nelíbilo. Pátral po úsměvu, který by vlastně vůbec nebyl míněn jako úsměv, ale něco zcela jiného, ovšem nic z toho nezaznamenal. Vypadala spokojeně, ničeho si nevšimla. Zvládl to. Naštěstí. A teď, sliboval sám sobě, už nikdy víc. Odteď bude žít zdravě. A už žádné firemní večírky.

„No, napadlo mě, že bych ji vzal do Mariánského údolí, možná tou cestičkou k dausjøenskému jezeru.“

„To by bylo fajn,“ usmála se manželka.

Pohládila fenku po hlavě, dala jí pusy a podrbala ji za uchem.

„Půjdete s pánečkem na vycházku, no to se máte, že jo, no jo, to je něco pro tebe, ty nezbedo moje. Jsi moje nezbeda?“

Vycházka do Mariánského údolí se podobala všem těm nečetným vycházkám, které s fenou podnikl. Walter Henriksen ji nikdy neměl rád, o psech nic nevěděl, a kdyby záleželo na něm, mohli by klidně všichni psi z povrchu zemského zmizet. Cítil, jak se v něm vzdouvá vlna nevole. Pitomá čuba, jen škube vodítkem a chce, aby přidal do kroku. Nebo se zastaví. Nebo jde jinam, než chce on.

Nakonec došel k jezeru Dausjøen. Tady ji alespoň mohl pustit. Klekl si, a když jí sundával obojek, snažil se k ní chovat přátelsky. Pokusil se ji pohladit po hlavě.

„Tak, teď se můžeš proběhnout, co ty na to?“

Fena na něj tupě hleděla a vyplázla jazyk. Walter si zapálil a na okamžik k ní pocítil něco, co by se skoro dalo nazvat láskou. Vždyť to přece není její chyba. Je to celkem hodný pes. Bolest hlavy začala taky trochu ustupovat, čerstvý vzduch mu dělal dobře. Ode dneška bude mít toho psa rád. No jo, hodná je. Vlastně je to docela fajn, vyrazit si takhle spolu do lesa. Teď už se skoro spřátelili. A jak poslouchala. Bez vodítka, a i tak šla klidně vedle něj.

V tu chvíli kokřice vyskočila, uhnula z cesty a zmizela v lese.

Do prdele.

„Lady!“

Walter zůstal stát na stezce a volal na ni, ale k ničemu to nebylo. Odhodil cigaretu, tiše nadával a škrábal se do svahu, kde pes zmizel. O pár set metrů výše se zarazil. Fena zcela klidně ležela na malé pasece. A vtom si všiml holčičky, která visela na stromě. Hou-

pala se nad zemí. Na zádech měla aktovku a na krku lístek s nápisem:

Cestuji sama.

Walter Henriksen klesl na kolena a udělal to, co se mu chtělo udělat už od rána.

Pozvracel se. A pak se rozplakal.

2

Miu Krügerovou vzbudil křik racků. Vlastně by si na ně už mohla zvyknout, přece jenom si tenhle dům v ústí fjordu koupila už před čtyřmi měsíci, ale město jako by ji tak nějak pořád nechtělo pustit. Do bytu ve čtvrti Torshov, ve Vogtově ulici vždycky doléhal hluk, zvuky autobusů, tramvají, policejních sirén a sanitek. A nic z toho ji nikdy nevzbudilo. Skoro jako by ji ty zvuky uklidňovaly, ale tihle racci – tomu jejich řvaní nešlo uniknout. Nebude to tím, že tu jinak vládne takové ticho?

Natáhla se k nočnímu stolku, aby se podívala, kolik je hodin, ale nedokázala to určit. Ručičky budíku jako by chyběly, mizely kde-si v mlze, čtvrt na jedenáct, nebo půl druhé? Nebo půl ničeho a pět minut? Léky, které si vzala večer, ještě pořád působily. Uklidňovaly a utupovaly ji. Zbavovaly ji všech smyslů. *Nekombinovat s alkoholem*, ale kdo by to řešil. Stejně už jí zbývá jen dvanáct dnů života. Odškrtané dny v kalendáři v kuchyni. Zbývalo dvanáct prázdných okének.

Dvanáct dnů. Osmnáctý duben.

Posadila se v posteli, natáhla si vlněný svetr a odpotácěla se do pokoje.

Léky jí předepsal jeden kolega. Starostlivý kolega, který jí měl pomoci zapomenout, zpracovat to, posunout se dál. Policejní psycholog, nebo to byl psychiatr? Musel to asi být psychiatr, když mohl vystavovat recepty, ne? Ať tak či tak, dostala se k tomu, co chtěla. Dokonce i tady, i když ji vyzvedávání tablet stálo dost sil. Obléknout se. Nastartovat motor na člunu. Mrznout celých těch patnáct minut, než se dostane do přístavu. Nastartovat auto. Čtyřicet minut udržet auto na silnici, dokud nedorazí do Fillanu, nejbližšího města tady na tom vystrkově. Jako město to vlastně moc nevypadalo, ale každopádně lékárna se nacházela právě tam, v nákupním centru Hjorten. A tak to tedy rovnou vzala i přes obchod s alkoholem.

Vystavené recepty už tam na ni čekaly, nechala si je poslat z Osla. Apodorm, Diazepam, Lamotrigin, Cipralex. Některé od psychiatra, ale některé taky od obvodního lékaře. Všichni na ni jsou tak hodní. Jsou tak nápomocní, *neberte toho moc, s tímhle musíte opatrně*, ale Mía Krügerová vůbec nezamýšlela být nějak opatrná. Nepřijela se sem uzdravit. Přijela sem zmizet.

Zbývá dvanáct dnů. Osmnáctý duben.

Vyndala z lednice lahev minerálky Farris, oblékla se a vydala se k moři. Usadila se na skále, přitáhla si bundu víc k tělu a polkla dnešní první dávku tablet. Společně s nečistotami, které měla v kapse. Všechny možné barvy. Vůbec netušila, jaké si vzala, ještě pořád se jí motala hlava, ale bylo to úplně jedno. Hltem z lahve léky spláchna a natáhla nohy k vlnám. Zírala na své boty. Nedávalo to smysl, jako kdyby to nebyly její nohy, ale úplně cizí nohy kdesi v dálce. Raději se zadívala na moře. To taky nedávalo žádný smysl, ale přinutila se a dál jej sledovala. Dívala se na vzdálený horizont, na maličký ostrůvek v dálce, jehož jméno neznala.

Místo si vybrala náhodně. Hitra. Ostrov v kraji Trøndelag. Jela by kamkoliv, jen aby byla sama. Nechala realitního makléře, ať to rozhodne. Prodejte můj byt a pořídte mi něco jiného. Zatvářil se nedůvěřivě, jako by jí měl za blázna nebo za hlupáka, ale přeci jen chtěl vydělat, takže se v tom nešfoural. Vlastně mu na tom nesešlo. Ten zářivý úsměv, když říkal, že to zařídí a jestli prý by to chtěla prodat hned? Má nějakou konkrétní představu? Hraná přátelskost, ale viděla jeho oči. Zevnitř. Při té představě se jí udělalo zle. Falešné, zlé oči. Z nějakého důvodu vždycky věděla, jací jsou lidé kolem ní zevnitř. A teď dokonce i tenhle slizký chlapík v obleku s kravatou. A to, co viděla, se jí vůbec nelíbilo.

Když už tuhle schopnost máš, musíš ji využít. Copak to nechápeš? Musíš ji nějak používat a měla bys ji používat právě k tomuhle!

Do háje s tím, že by to měla nějak využívat. Teď už ne. Už nikdy. Ta myšlenka ji uklidňovala. Celkem vzato, od chvíle, kdy sem dorazila, byla vlastně mimořádně klidná. Hitra. Makléř odvedl dobrou práci. Vzpomněla si na něj už skoro přátelsky.

Zvedla se ze skály a vrátila se po cestičce do domu – nastal čas na první dnešní sklenku. Netušila, kolik je hodin, ale čas nastal tak jako tak. Nakoupila si drahé lahve, dopředu si je objednala, možná to moc nedávalo smysl – proč si užívat něčeho drahého, když už jí zbývá tak málo času? Ale na druhou stranu – proč ne? Proč jedno?

Proč druhé? Na takové věci přestala myslet už dávno. Otevřela lahev Armagnac Domaine de Pantagnan 1965 Labeyrie a do tří čtvrtin naplnila neumytý hrnek, který stál na lince. Armaňak za osm stovek v nevyumytém hrnku. *Vidíš, jak mi na tom záleží? Myslíš, že mě to nějak bere?* Usmála se sama pro sebe, vytáhla z kapsy ještě další léky a znovu zamířila na skálu.

Znovu si téměř přátelsky vzpomněla na makléře s těmi příliš bílými zuby. Kdyby měla někde žít, klidně by to mohlo být tady. Vzduch, výhled na moře, klid pod bílými mraky. K Trøndelagu neměla nikdy žádný vztah, ale tenhle ostrov si zamilovala, jen co na něj vkročila. V Trøndelagu žili jeleni. Bezpočet jelenů. A to ji fascinovalo, jeleni přeci patřili někam jinam – na Aljašku, do filmu. Taková krásná zvířata, která někteří lidé musí za každou cenu zastřelit. Mia se naučila střílet na policejní akademii, ale zbraně neměla nikdy moc ráda. Se zbraní si člověk nehraje, ale použije ji, jenom když je to nezbytně nutné, a pokud to jde, tak ani tehdy ne. Lovecká sezona u jelena lesního trvala na Hitře od září do listopadu. Jednou cestou z lékárny narazila na skupinu kluků, kteří přivazovali jelena na korbu dodávky. V únoru, mimo loveckou sezona. Na okamžik zvažovala, že zastaví, zjistí jejich jména, ohlásí to, nechá je po zásluze potrestat, ale přemohla se a nechala vztek odeznít.

Jednou policajt, vždycky policajt?

Teď už ne. Ani náhodou.

Zbývalo dvanáct dnů. Osmnáctý duben.

Vypila poslední hlt armaňaku, zvrátila hlavu na skálu a zavřela oči.

3

Holger Munch stál v příletové hale trondheimského letiště. Čekal, až si bude moci vyzvednout auto, které si vypůjčil, a potil se. Kvůli mlze na osloském letišti Gardermoen mělo letadlo zpoždění a Holger si znovu vzpomněl na inženýra Jana Frederika Wiborga, který kritizoval plán hlavního norského letiště právě kvůli povětrnostním podmínkám a pak spáchal v Kodani tu podivnou sebevraždu. Ani teď po osmnácti letech ho ten případ nenechával chladným. Dospělý chlap zcela bezdůvodně proleze maličkým okénkem hotelového pokoje těsně předtím, než vláda začne projednávat rozhodnutí o umístění centrálního letiště? A proč případ důkladně nevyšetřila ani dánská, ani norská policie?

Plavovláška za přepážkou společnosti Europcar si odkašlala, aby Holgerovi naznačila, že je na řadě, a tím proud jeho myšlenek zarazila.

„Munch,“ nahlásil stroze. „Auto by mělo být objednané.“

„Aha, tak pro vás v Oslu staví to nové muzeum, že?“ zamrkala dívka v zeleném stejnokroji.

Munch ten vtip hned nepochopil.

„Nebo snad nejste malíř?“ usmála se dívka a vesele ťukala do počítače před sebou.

„Cože? Ne, nejsem malíř, ne,“ odvětil bez zájmu. „Ani Munchův příbuzný.“

To bych tu nestál, s takovým dědictvím... napadlo ho, když mu dívka podávala formulář, který měl podepsat.

Holger Munch neměl zrovna nejlepší náladu, protože nesnášel létání. Nebál se, že se letadlo zřítí, to ne. Holger byl amatérský matematik, takže věděl, že pravděpodobnost je menší, než že člověka během jednoho dne dvakrát po sobě zasáhne blesk. Ne, Holger Munch nenáviděl létání, protože se už skoro nevešel na sedadlo.

„Tak,“ usmála se mile dívka v zeleném stejnokroji a podala mu klíčky. „Velké Volvo V70, vše zapláceno, doba pronájmu a počet

najetých kilometrů jsou neomezené. Můžete ho odevzdat, kde a kdy budete chtít. Šťastnou cestu.“

Velké? To byl taky vtíp, nebo ho to mělo uklidnit? Tady máte velké auto, do kterého se vejdete, protože jste tak ztloustl, že si skoro nevidíte na boty?

Cestou na parkoviště si Holger Munch v jednom z velkých oken příletové haly prohlédl svůj odraz. Možná bylo na čase začít trochu cvičit. Jíst maličko zdravěji. Shodit pár kil. V poslední době ho takové věci z různých důvodů napadaly. Zločince přestal honit po ulicích už dávno, na to měl podřízené, kvůli tomu to nebylo, to ne. Ale v poslední době se Holger Munch začal chovat skoro až marnivě.

No ne, Holgere, nový svetr? No ne, Holgere, nové sako? No ne, Holgere, máš zastřižené vousy?

Odemkl Volvo, upevnil telefon do držáku a zapnul ho. Zaujal bezpečnostní pás a vyrazil směrem do centra Trondheimu. Vtom začaly pípát příchozí zprávy. Povzdechl si. Na hodinu si telefon vypnul a teď to začalo nanovo. Svět mu nikdy nedá pokoj. Vlastně mu špatnou náladu nezpůsobovala jenom ta cesta letadlem, poslední dobou toho bylo nějak moc. V práci i doma. Holger přejel prsty po displeji chytrého telefonu, který si musel pořídit. Teď musí být všechno tak moderní, policie musí jít s dobou, i v Hønefossu, kde strávil posledních osm měsíců. Policejní okrsek Ringerike. Tam svoji kariéru začal a teď se tam kvůli té události u jezera Tryvann zase vrátil.

Sedm zmeškaných hovorů z policejního ředitelství v Grønlandu. Dva od bývalé manželky. Jeden od dcery. Dva z pečovatelského domu. A nespočet zpráv.

Holger nechal ještě chvíli svět světem a zapnul rádio. Naladil stanicu s klasickou hudbou, stáhl okénko a zapálil si. Cigarety. Jeho poslední neřest. Kromě jídla samozřejmě, ale to je jiná historie. Kouřit nikdy nepřestane. Bez ohledu na množství zákonů, které politici vymyslí, a počet cedulí upozorňujících na zákaz kouření, jako je například ta na palubní desce tohoto auta.

Přemýšlet bez kouření, to prostě nešlo. A jestli měl Holger Munch něco obzvláště rád, tak to bylo přemýšlení. Namáhání mozku. Tělo funguje, dokud funguje mozek. V rádiu hráli *Mesiáše* od Händela, což nebyl zrovna Munchův nejoblíbenější skladatel, ale nějak to přežije. Munch měl raději Bacha, tu matematiku v jeho hudbě. Ne všechny ty skladatele s hudbou přeplněnou city. Wagnerovo árijské válečné volání, Ravelův impresionistický emocionální svět. Munch poslouchal

klasickou hudbu, právě proto, aby se všem těm lidským citům vyhnul. Kdyby lidi fungovali jako početní příklady, bylo by všechno mnohem jednodušší. Chvatně přešel prsty po snubním prstenu a pomyslel na Marianne, svoji bývalou. Už to bylo deset let a stejně to ještě úplně nestrávil. Volala? Že by?

Ne. Samozřejmě kvůli té svatbě. Chtěla mluvit o svatbě. Měli spolu dceru, Miriam, která se bude vdávat. Museli probrat praktické záležitosti. Nic jiného. Holger Munch vyhodil cigaretu z okna a zapálil si další.

Nepiju kafe, alkoholu se ani nedotknu. Tak si snad sakra můžu aspoň zapálit.

Holger Munch se opil jen jedinkrát. Otcovým třešňovým vínem na chatě u Larviku. Bylo mu čtrnáct a od té doby se alkoholu nedotkl. Neměl potřebu. Neměl na něj chuť. Ničit si mozkové buňky? Ani ho nenapadne. Ale cigaretky? Nebo takový hamburger...

U obce Stav nedaleko Trondheimu odbočil na benzinku Shell a objednal si hamburger se slaninou, který pak snědl na lavičce s výhledem na trondheimský fjord. Kdyby měli kolegové popsat Holgera Muncha třemi slovy, dvě pozice by pravděpodobně okupovalo slovo *nerd*. Na třetím místě by možná stálo *chytrý* nebo možná trochu moc *hodný*. Ale *nerd* by tam figuroval určitě. Tlustý hodný *nerd*, který nikdy nepije alkohol, miluje matematiku, klasickou hudbu, křížovky a šachy. Možná trochu nudný, ale extrémně dobrý vyšetřovatel. A spravedlivý vedoucí. Nikdy sice s podřízenými nezašel na pivo a neměl partnerku od chvíle, kdy mu žena utekla s učitelem z Hurumu, který má dva měsíce dovolené a nikdy nemusí uprostřed noci vstát a zmizet neznámo kam, ale nikdo nevyřešil tolik případů jako Holger Munch. To věděli všichni. Holgera měli všichni rádi. A stejně skončil v Hønefossu.

To není degradace, to je relokace. Podle mě můžeš být rád, že ještě pořád nějakou práci máš.

Tenkrát na ředitelství v Grønlandu před Mikkelsonovou kanceláří skoro dal okamžitou výpověď, ale nakonec se ovládl. Co by dělal? Někde u ochranky?

Nasedl do auta a jel po silnici E6 na Trondheim. Zapálil si další cigaretu, objel město po obchvatu a pokračoval na jih. V autě byla navigace, ale ani ji nezapínal. Věděl, kam jede.

Mia Krügerová.

S láskou si na svou bývalou kolegyni vzpomněl, ale vtom znovu zazvonil telefon.

„Tady Munch.“

„Kde sakra jsi?“ ozval se na druhé straně Mikkelson. Rozčilený, na pokraji infarktu. Hodně lidí dumalo nad tím, jak je možné, že je tenhle člověk po deseti letech šéfování v Grønlandu ještě pořád naživu.

„Já jsem v autě, a kde jsi sakra ty?“ suše opáčil Munch.

„A kde v autě? Jsi na místě?“

„Ne, nejsem na místě, právě jsme přistáli, ale to myslím víš. Co potřebuješ?“

„Chtěl jsem jen zkontrolovat, jestli plníš, na čem jsme se dohodli.“

„Mám tady tu složku a doručím ji, jestli myslíš tohle,“ povzdechl si Munch. „Vážně bylo nutné, abych sem jezdil jen kvůli tomuhle? Co někoho poslat? Nemohl to udělat někdo z místní policie?“

„Moc dobře víš, proč tam jedeš zrovna ty,“ řekl mu na to Mikkelson. „A já chci, abys protentokrát udělal, co máš.“

„Tak zaprvé,“ vzdychl Munch a vyhodil z okna nedopalek. „Nic ti nedlužím. Zadruhé ti nic nedlužím a zatřetí za to, že nemůžu svůj mozek používat k tomu, k čemu je určený, za to můžeš ty, takže drž hubu. Víš, na jakých případech teď pracuju? Chceš to slyšet? Na čem dělám?“

Na druhé straně bylo na okamžik ticho. Munch se v duchu zasmál.

Mikkelson nenáviděl, když musel lidi o něco prosit. Munch věděl, že je teď Mikkelson naštvaný, a těšilo ho, že ho donutil zamyslet se. A taky že šéf nedosáhl přesně toho, co chtěl.

„Tak to prostě vyříd.“

„Ano, pane,“ zazubil se Munch, až se mu na čele udělala vráska.

„A ten ironický tón si můžeš nechat od cesty. Zavolej mi, až budeš něco mít.“

„To zavolám. A počkej, ještě jedna věc...“

„No co?“ zabručel Mikkelson.

„Jestli pojede se mnou, tak znovu nastoupím v práci. Už žádný Hønefoss. A chci zpátky původní kanceláře v Mariboeho ulici. Nebudeme sedět na ředitelství. A chci stejný tým jako dřív, jo?“

Odpovědi předcházela chvilka ticha.

„O tom nemůže být ani řeč. To vůbec nepřipadá v úvahu, Munchu. To je...“

Munch se usmál a zavěsil dřív, než na něj Mikkelson stačil vyčrlit něco dalšího. Zapálil si další cigaretu, znovu pustil rádio a dal se směrem na Orkanger.

4

Mia Krügerová usnula na gauči, deku jen tak přehozenou přes sebe. Zdálo se jí o Sigrid, a když se probudila, měla pocit, že s ní její dvojče pořád je. Že je u ní. Že žije. Že jsou zase spolu, jako bývaly vždycky. Sigrid a Mia. Mia a Sigrid. Nerozlučná dvojka z Åsgårdstrandu. Narozené dvě minuty po sobě, jedna světlá a druhá tmavá, tak jiné, ale vlastně tak stejné.

Mia nechtěla nic jiného než se vrátit do toho snu, zpátky k Sigrid, ale donutila se vstát a došla do kuchyně. Trochu posnídat. Utlumit účinky alkoholu. Jestli bude pokračovat takhle, umře moc brzo a to nechce.

Osmnáctý duben.

Zbývá deset dnů.

To by měla zvládnout, vydržet ještě deset dnů. Vpravila do sebe dva knäckebrody a přemýšlela, že si dá mléko, ale nakonec se napila vody. Dvě sklenice vody a dvě tablety z kapsy. Bylo jedno jaké. Dneska jednu bílou a jednu světle modrou.

Sigrid Krügerová.

Sestra, kamarádka a dcera.

Narozena 11. listopadu 1979, zemřela 18. dubna 2002.

Tolik milovaná a ještě více postrádaná.

Mia si znovu sedla na gauč a čekala, až léky začnou působit a otupí ji. Povlak mezi ní a světem. Přesně to teď potřebovala. Už sama sebe neviděla skoro tři týdny a teď to mělo přijít. Sprcha. Koupelna v patře. Oddalovala to, jak nejvíc to šlo, nechtěla vidět sama sebe v obrovském zrcadle, které vedle dveří namontoval minulý majitel. Měla v plánu najít šroubovák a toho utrpení se zbavit. Už tak se cítila dost zle, nepotřebovala se ještě ujišťovat. Ale neměla sílu. Neměla sílu na nic. Jen na léky. A na pití. Valium – drobné útržky radosti, které jí pulzovaly v žilách – dokázalo nejlépe otupit hroty, které ji už tak dlouho bodají. Přemohla se a vyšla do schodů, otevřela dveře do

koupelny, a když se uviděla v zrcadle, skoro se vyděsila. To není ona. To je někdo jiný. Mia Krügerová byla vždycky štíhlá, ale teď vypadala nemocně. Vždycky bývala zdravá. Vždycky silná. Teď z ní už skoro nic nezbyvalo. Sundala si svetr a rifle a postavila se před zrcadlo jen ve spodním prádle. Kalhotky na ní visely. Veškeré maso na břiše a na stehnech zmizelo. Rukou si opatrně přejela po vystouplých žebrech, zřetelně je cítila, mohla je všechna spočítat. S přemáháním přistoupila blíže k zrcadlu, těsně k němu, a v odrazu stříbrné plochy se dívala sama sobě do očí. Její modré oči se vždycky všem líbily. Jednou jí kdosi řekl: *Nikdo nemá tak norské oči jako ty, Mio*, a ještě teď si vzpomněla, jak na to byla hrdá. *Norské oči*, to znělo tak krásně. V době, kdy se chtěla přizpůsobit a nelišit se. Možná ji to tak těšilo hlavně proto, že Sigrid bývala vždycky hezcí? Modré oči plné života. Teď v nich toho života už moc nezůstalo, vypadaly pohasle. Bez lesku a bez života, zarudlé, bělmo úplně zmizelo. Sehnula se ke kalhotám, nahmatala v kapse další tablety, sklonila se ke kohoutku a polkla je. Vrátila se k zrcadlu a pokusila se narovnat.

Moje malá indiánka, říkávala jí babička. Klidně by mohla být indiánka, až na ty modré oči. Kajova, Sioux nebo Apač. Už od dětství ji indiáni fascinovali a vždycky stála na jejich straně, o tom nemohlo být pochyb. Kovbojové byli ti špatní a indiáni ti dobří. *Jakpak se dneska má naše Mia Měsíční paprsek?* Mia položila ruku na svůj obličej v zrcadle a s láskou vzpomínala na babičku. Dívala se na své dlouhé vlasy. Jemné havraní vlasy splývající na hubená ramena. Takhle dlouhé vlasy už neměla, ani nepamatuje. Na policejní akademii se začala stříhat nakrátko. Ne u holiče, ale sama doma, prostě vzala nůžky a ostříhala se, aby všem dokázala, že krása a všechno fintění jsou jí ukradené. Ani se nemalovala. *Ty jsi přirozeně krásná, moje malá indiánko*, řekla jí jednou babička, když jí doma u krbu v Åsgårdstrandu zaplétala cop. *Máš taková pěkná víčka a dlouhatánské řasy, vidíš to? Copak nevidíš, že příroda tě už namalovala? O tohle se už nemusíš starat. Kvůli klukům se malovat nemusíš, až přijde čas, přijdou sami.* Indiánka se svojí babičkou. A ve škole norština. Všechno bylo vlastně dokonalé. Mie se najednou udělalo zle. To z těch léků. Ty malé tabletky nepřinášely jenom pocity štěstí, ale občas i nevolnost. Nikdy nezjišťovala, které léky kombinuje. Jednou rukou se přidržela zdi, dokud nejhorší nával neodezněl, pak znovu zvedla zrak a přiměla se postát u zrcadla ještě chvilku. Dívat se sama na sebe. Naposledy.

Zbývá deset dní.

Osmnáctý duben.

Moc nepřemýšlela nad tím, jaké to bude. Ten poslední okamžik. Jestli to bude bolet, jestli bude těžké všechno opustit. Nevěřila povídkám o filmu, který se umírajícímu promítá před očima. Nebo to byla pravda? Je to celkem jedno. Příběh svého života měla Mia Krügerová vepsaný na těle. Mohla se na svůj život podívat do zrcadla. Indiánka s modrýma očima. Dlouhé černé vlasy, které dřív stříhala nakrátko, ale které jí teď v pramenech splývaly na bledá vyhublá ramena. Zastrčila vlasy za ucho a prohlížela si jizvu u levého oka. Třicentimetrová připomínka, která ne a ne zmizet. Podezřelý z vraždy u výslechu. Mladá Lotyška, kterou vylovili z řeky v Akeru. Mia se nesusoustředila a nůž neviděla, našťástí se jí podařilo včas uskočit, takže o oko nepřišla. Několik měsíců pak přes něj nosila obvaz a za to, že na obě oči vidí, mohla děkovat jen lékařům z ullevålské nemocnice. Přidržela před zrcadlem levou ruku a podívala se na chybějící špičku prstu. Taky jeden podezřelý, na malé farmě za Mossem, *dej si pozor na psa*. Rotvajler jí šel po krku a jen tak tak se jí podařilo zvednout ruku. Ještě teď cítila jeho zuby na prstech a strach, který se jí rozlil po těle během těch pár vteřin, než se jí podařilo vytáhnout pistoli z pouzdra a střelit štěkající psisko do čumáku. Sjela pohledem k vytetovanému motýlkovi na kyčli těsně nad kalhotkami. Bylo jí devatenáct, divoký víkend v Praze. Potkala jednoho Španěla, takový letní flirt, opili se Becherovkou a oba skončili s tetováním. Ona s malým purpurově-žluto-zeleným motýlkem na kyčli. Skoro se musela posmát. Několikrát přemýšlela nad tím, že si ho nechá odstranit, ale nikdy na to nedošlo, a teď už to bylo jedno. Pohládila jemný stříbrný náramek na pravém zápěstí. Se Sigrid dostaly každá svůj, jako dárky ke confirmaci. Dětský náramek – srdce, kotva a písmeno. Na jejím náramku písmeno M, na Sigridině S. Když tenkrát večer skončila oslava a hosté odešli domů, seděly spolu v pokojíčku a Sigrid najednou navrhl, aby si náramky vyměnily.

Chceš můj a já si vezmu tvůj?

Mia ten postříbřený náramek od té doby nikdy nesundala.

Léky jí začaly ještě víc vzdalovat od reality, v zrcadle se stěžl rozeznala. Tělo jí připadalo jako jakýsi přízrak kdesi v dálce. Jizva u levého oka. Malíček bez dvou článků. Český motýl nad okrajem kalhotek. Hubené ruce a nohy. Indiánka se smutnýma modrýma očima, skoro vyhaslýma, a pak už to nevydržela, odvrátila pohled od zrcadla,

odpotácela se do sprchy a stála pod ní tak dlouho, dokud z ní namísto teplé vody nezačala téct studená.

Cestou ven se zrcadlu vyhnula. Nahá vešla do pokoje a osušila se před vyhaslým krbem. Šla do kuchyně, nalila si další sklenku a ze šuplíku vytáhla další léky. Polkla je, když se oblékala. Ještě otupělejší než předtím. Čistá zvenku a brzy i zevnitř.

Oblékla si čepici a bundu a vyšla ven. Znovu sešla k moři, usadila se na skále a očima spočinula na horizontu. *Rozervanec za odlivu*. Kde tohle vzala? Aha, na nějakém festivalu, přesně tak, na antinorském filmovém festivalu. Ten organizovalo pár celebrit. Domnívaly se, že norský film by měl vypadat jinak. Mia měla filmy ráda, ale nemyslela si, že by se norský film nějak změnil, kdyby v něm nebyli rozervaní protagonisté za odlivu. Pokaždé ji ale rozčílilo, když se nějaký nešťastný režisér ve filmu pokoušel zpodobnit policistu nebo policistku. To pak většinou musela opustit sál a soucítila přitom s chudákem hercem, kterému přidělili takové repliky a po kterém režisér chtěl, aby dělal to a ono. Bylo to prostě až moc trapné. Ne, to radši víc rozervanců za odlivu. Mia se pousmála a lokla si z lahve, kterou si přinesla. Přesně tak, kdyby sem nepřijela umřít, klidně by tu dokázala žít.

Osmnáctý duben.

Prostě ji to jednoho dne napadlo, přišlo to jako blesk z čistého nebe a od té doby bylo vlastně už všechno v pořádku. Sigrid našli mrtvou 18. dubna 2002. Na plesnivé matraci ve sklepě ve čtvrti Tøyen v Oslu. Jehlu měla ještě zapíchnutou v ruce. Ani si nepovolila škrtdlo. Předávkovala se okamžitě. Za deset dnů to bude přesně deset let. Krásná, sladká, malá Sigrid zemřela na předávkování heroinem ve špinavém sklepě. Jen týden poté, co ji Mia vyzvedla z odvykáčeho zařízení ve Valdres.

A jak dobře tenkrát Sigrid vypadala, po čtyřech týdnech na statku. Červené tváře, zase se smála. Cestou do Osla to bylo skoro jako dřív. Smály se a vtipkovaly spolu, jako doma na zahradě v Åsgårdstrandu.

„Ty jsi Sněhurka a já Růženka.“

„Já chci být Růženka, proč musím být vždycky Sněhurka?“

„Protože jsi tmavovlasá, Mio.“

„Aha, tak proto?“

„Právě proto, tys to až doteď nepochopila?“

„Ne.“

„Ty jsi ale hloupá.“

„Jsem hloupá?“

„Ne, nejsi.“

„Proč si vlastně musíme hrát na Sněhurku a na Růženku. To pak budeme muset obě spát sto let a čekat na prince, který nás vzbudí, to není žádná legrace. Nikdo jiný kromě nás tu není, ne?“

„Ale on jednou přijde, uvidíš, Mio. Určitě přijde.“

Pro Sigrid si jako princ přišel jeden idiot z Hortenu. Dělal, že je hudebník, a dokonce měl i nějakou kapelu, která ale nikdy nekoncertovala. Jen vyseďávali v parku a kouřili hašiš, sjížděli speed nebo heroin. Ten... ten zasranej vyhublej ztroskotanec nafoukanej. Mia ani nedokázala vyslovit jeho jméno, jen na něj pomyslela a udělalo se jí tak zle, že musela vstát a zhluboka se vydýchat. Šla cestičkou podél skal, kolem přístřešku na loď a sedla si na molo. V dále na břehu zaznamenala nějaký pohyb. Nějací lidé se tam zabývali svými lidskými záležitostmi. Kolik je teď hodin? Zastínila si oči a podívala se na oblohu. Podle slunce tipovala dvanáct nebo jednu hodinu. Znovu se napila z lahve a pocítila, jak léky začaly zabírat, jak ji zbavují smyslů a způsobují, že je jí všechno jedno. Klátila nohama z mola a vystavila svůj obličej slunci.

Markus Skog.

Sigrid bylo osmnáct, tomu idiotovi dvacet dva. Přistěhoval se do Osla a začal se poflakovat kolem hlavního nádraží, kde se prodávají drogy. Za pár měsíců se k němu přidala i Sigrid.

Čtyřtýdenní odvykací kúra. Mia nevyzvedávala sestru na klinice poprvé, ale tenkrát jí to připadalo tak jiné. Úplně nová motivace. Žádný feťácký úsměv jako po těch předchozích pobytech, samé lži a jen nedočkavost, až bude venku a znovu si šlehne, ne, měla v očích něco nového. Jistotu. Skoro jako by to byla zase ta stará Sigrid.

Mia za ta léta na sestru myslela tak intenzivně, že se jí div nezavařil mozek. Proč zrovna Sigrid? Protože se nudila? Kvůli mámě a tátovi? Nebo jen kvůli tomu zasranému vychrtlým idiotovi? Jakože láska?

Máma byla možná přísná, ale měla k tomu své důvody, a táta byl možná až moc hodný, ale na tom přeci nesešlo, ne? Eva a Kyrre Krügerovi adoptovali dvojčata hned po porodu. Předem to měli dohodnuté s jejich matkou, mladou, svobodnou ženou, která si je nemohla, nechtěla a nedokázala nechat. A pro bezdětný pár to bylo jako požehnání. Čiré štěstí, protože děvčata si vždycky přáli.

Máma Eva učila na prvním stupni ve škole v Åsgårdstrandu. Táta Kyrre měl v centru Hortenu obchod s barvami. *Ole Krüger a synové*. Mia stále pátrala, co v rodině mohlo Sigrid vést k tomu, že skončila jako narkomanka, ale nikdy na žádný důvod nepřišla.

Markus Skog.

Byla to jeho vina.

Pouhý týden po jejím návratu z Valdres. Měly se v bytě ve Vogtově ulici tak fajn. Sigrid a Mia. Mia a Sigrid. Sněhurka a Růženka. Zase nerozlučná dvojka. Mia si dokonce vzala na pár dnů volno, poprvé za bůhvíjak dlouho. Až pak jednou večer našla v kuchyni na stole vzkaz.

Musím si jen promluvit s M.

Jsem hned zpátky. S.

Mia vstala a vydala se k domu. Už se trochu potácela. Bylo načase dát si další léky. A další sklenku.

5

Holgera Muncha už řízení nebavilo, a tak odbočil ze silnice a zaježdil na odpočívadlo. Chtěl si trochu oddychnout a protáhnout nohy, a tak vystoupil. Do cíle to už neměl daleko, k tunelu u Hitry zbývalo jen pár kilometrů, ale nemusel spěchat. Člověk, který ho měl lodí na ostrůvek dovézt, ho nemohl z nějakého důvodu vyzvednout dříve než ve dvě. Holger neměl sílu vyptávat se proč. Místní policista, se kterým mluvil, nepůsobil nijak zvlášť bystře. Nic proti policistům na okresech, ale Holger byl z Osla zvyklý na docela jiné tempo. To už teď samozřejmě neplatilo. Policejní okrsek v Ringerike rozhodně nepatřil k nejvytíženějším v Norsku. Munch potichu zanádal a vztekle si vzpomněl na Mikkelsona. Hned se mu ale v duchu omluvil. Mikkelson za to nemohl. Interní vyšetřování. Po něm prostě musí něco následovat, vždyť to věděl. Ale stejně.

Munch se posadil na lavičku a zapálil si další cigaretu. Letos přišlo jaro do Trøndelagu brzy. Na mnoha místech už se stromy zazeelenaly a sníh téměř roztál. Ne že by se nějak vyznal v tom, kdy jaro do Trøndelagu obvykle přichází, ale zaslechl, jak o tom mluvili na místní rozhlasové stanici. Na chvíli totiž z klasiky přeladil na zprávy. Chtěl zjistit, jestli se jim to ještě pořád dařilo ututlat, nebo jestli už to nějaký blb z Grønlandu za tučný peníz povykládal některému z novinářů bažících po sólokaprovi. Ale zatím nic. Naštěstí. O malé holčičce, kterou našli oběšenou na stromě v Mariánském údolí, zatím ani zmínka.

Celou cestu mu vyzváněl a pípál telefon, ale Holger to nezvedal. Nechtěl za jízdy telefonovat ani psát zprávy. Už viděl pár případů, kdy někdo sjel z cesty nebo někoho srazil jen kvůli několikavteřinové nepozornosti. Navíc to není nic, co by nemohlo počkat. A trocha volna taky neuškodí. Sám si to sice nechtěl přiznat, ale občas toho na něj bylo nějak moc. Všechna ta práce. A drobné rodinné záležitosti. Nevadilo mu navštěvovat matku v pečovatelském domě, ani pomáhat dceři s přípravami na svatbu, a už vůbec nic nenamítal, když měl

chvilku pohlídat svoji vnučku Marion, která zrovna oslavila šesté narozeniny. Ale stejně, něco tu nehrálo.

On a Marianna. Nedokázal si sice představit, že by to mohlo být jinak, ale i teď, deset let poté, měl ještě pořád pocit, že cosi v něm je nadobro zničeno a nepůjde to spravit.

Zahnal tu myšlenku a zkontroloval telefon. Další dva zmeškané hovory od Mikkelsona, věděl, o co jde, a neměl tudíž potřebu volat mu zpátky. Další zpráva od dcery Miriam. Krátká a neosobní, jako vždycky. Nějaké hovory od bývalé manželky Marianne. A do prdele, zapomněl zavolat do pečovatelského domu. Je přece středa. Měl to udělat ještě před tím, než vsedl do auta. Vyhledal číslo, vstal a trochu se protahoval.

„Dům s pečovatelskou službou Høvik. U telefonu Karen.“

„Dobrý den, Karen, tady Holger Munch.“

„Dobrý den, Holgere. Jak se máte?“ odpověděl na druhé straně měkký hlas. Až Munch skoro zčervenal. Předpokládal, že telefon vezme některá ze starších zaměstnankyň.

No ne, Holgere, nový svetr? No ne, Holgere, nové sako? No ne, Holgere, máš zastřižené vousy?

„V mezích možností dobře,“ řekl jí Munch. „Ale bohužel vás budu muset poprosit ještě o jednu laskavost.“

„Tak sem s tím,“ zasmála se žena v telefonu.

Několik let se zdravili. Karen. Jedna ze zaměstnankyň v domově, kde jeho stará matka nejdříve odmítala žít, ale teď už se zdálo, že se s tím srovnala.

„Zase středa,“ povzdechl si Holger.

„A nestiháte to?“

„Ne, bohužel,“ řekl jí. „Jsem mimo město.“

„Chápu,“ odpověděla Karen a znovu se trochu zasmála. „Zjistím, jestli ji tam někdo může odvézt, a když ne, objednáme taxík.“

„Samozřejmě to zaplatím,“ rychle odpověděl Holger.

„Žádný problém.“

„Díky, Karen.“

„Není zač, Holgere. Ale příští středu stihnete, ne?“

„To bych měl zvládnout.“

„Fajn, takže se možná uvidíme.“

„To je docela dobře možné,“ odkašlal si Holger. „Díky moc. A vlastně, pozdravujte ji ode mě.“

„Budu.“

Holger zavěsil a znovu si sedl.

Proč ji někam nepozveš? Co by ti to udělalo? Na kafe? Do kina?

Hned na to raději zapomněl, když na telefonu pípló oznámení o novém e-mailu. Tyhle nové telefony, kde je všechno na jednom místě. Měl vůči nim výhrady. Copak jeden nemůže mít nikdy klid? Ale nakonec se mu to vlastně docela hodilo. Otevřel a pročítal e-mail od Juriho, jednoho běloruského profesora, se kterým se seznámil před několika lety, a začal se usmívat. Potkali se na diskusním fóru na math2.org, kde se scházejí podobní pošuci z celého světa. Juri pracoval v Minsku a bylo mu něco přes šedesát. Holger by o něm neřekl, že je to jeho přítel, vždyť se nikdy nepotkali, ale každopádně si vyměnili e-mailové adresy a čas od času si napsali. Občas rozebírali šachy a někdy společně řešili hádanky, jako třeba teď.

Do nádrže vtéká voda. Každou minutu se její objem zdvojnásobí. Nádrž se naplní za hodinu. Jak dlouho bude trvat, než se nádrž naplní z poloviny? J.

Holger si znovu zapálil a chvíli přemýšlel nad odpovědí. Vtipné. Měl Juriho rád. Dokonce uvažoval, že by ho jednou navštívil, proč ne, že? V Bělorusku nikdy nebyl, a proč se nesetkat s někým, s kým se seznámil na internetu? Měl odtud teď víc známých, mrmischigan40 ze Spojených států, margareta_08 ze Švédska, Birrdman z Jihoafrické republiky. Milovníci šachů a nadšenci do matematiky, ale především – lidi jako on sám. Tak proč ne? Udělat si výlet, seznámit se s novými lidmi, to by se dalo zařídit, ne? Vždyť přece ještě není tak starý. A kdy vůbec naposledy někam jel? Zahlédl svoji tvář v displeji telefonu. Odložil jej vedle sebe na lavičku.

Padesát čtyři. Neměl pocit, že by to odpovídalo – připadal si mnohem starší. Jenom v ten den, kdy mu Marianne řekla o učitelci z Huru-mu, zestárl o deset let. Snažil se zachovat klid. Vždyť to přece někde v hloubi duše tušil. Pořád v práci, a když se vzácně ukázal doma, věčně dumal nad něčím jiným. To nakonec muselo v něco vyústit, ale takhle? Ona byla úplně klidná, jako kdyby se na tu promluvu už nějaký čas připravovala. Potkali se na nějakém kurzu a od té doby se stýkali. City se vyvinuly a teď se i několikrát sešli, tajně, a ona nechce žít ve lži. Stejně se mu nepodařilo zachovat klid a řval a mrštil talířem o zeď, on, který nikdy na nikoho nevztáhl ruku. Křičel a honil ji po domě. Ještě teď se za to styděl. Miriam vyběhla ze svého pokoje a plakala. Tenkrát

jí bylo patnáct, teď je jí dvacet pět a bude se vdávat. Patnáct let, na matčině straně. Není se čemu divit. Vždyť jak často za ta léta býval doma a řešil s nimi jejich problémy?

Měl skoro strach na zprávu od Miriam odpovědět. Úsečná, chladná, symbolicky mu naznačovala, jaký spolu měli a mají vztah. Takže teď bude přemýšlet ještě nad tímhle, jako by nestačila ta složka, co ji má v autě.

Můžeš nám dát ještě pár tisíc? Rozhodli jsme se, že pozveme i bratrance a sestřenice. M.

Svatba. Samozřejmě, napsal a doplnil za to smajlíka, ale pak ho smazal. Díval se, jak se zpráva odesílá, a myslel na svoji vnučku Marion. Hned po porodu mu Miriam velmi přímo sdělila, že si není jistá, jestli si vůbec zaslouží, aby se s malou stýkal, ale naštěstí si to rozmyslela. Teď se na tyhle chvíle těšil ze všeho nejvíc. Hodiny strávené s roztomilou a upřímnou Marion, světýlko jeho všedních dnů, které, jak si musel přiznat, byly po jeho přesunu do Hønefossu hodně temné.

Po rozvodu nechal dům Marianne. Zdálo se mu to správné. Miriam nemusela opustit své přátele, školu a házenou. On sám si koupil malý byt ve čtvrti Bislett, dostatečně blízko a zároveň dostatečně daleko od místa, kde pracoval. I po převelení si byt nechal a v Hønefossu si pronajal malý byt kousek od policejní stanice. Ještě pořád měl věci v krabicích. Nebral si toho s sebou moc, předpokládal, že se do hlavního města co nevidět vrátí. Jen co humbuk kolem toho případu utichne. Ale uplynuly dva roky a on tam ještě pořád bydlel, nevybalený, a nebyl doma ani tam, ani nikde jinde.

Přestaň se litovat. Někteří jsou na tom ještě hůř.

Típl cigaretu a vzpomněl si na složku v autě. Náhodný kolemjdoucí našel v Mariánském údolí oběšenou šestiletou dívku. Už dlouho se s podobným případem nesetkal. Není divu, že se na ředitelství opotili.

Znovu vzal telefon a odpověděl Jurimu na e-mail.

59 minut ;) HM

Holger si to nechtěl připustit, ale ze složky ležící vedle něj ho mrazilo. Nastartoval, vyjel zpátky na hlavní a pokračoval dál na východ směrem k Hitře.

6

Muž s orlem vytetovaným na krku si pro tuto příležitost oblékl rolák. Dřív míval hlavní nádraží v Oslu rád. Davy lidí vytvářely pro jeho profesi ideální pracovní prostředí, ale teď všude nainstalovali tolik kamer, že se skoro nikde nedalo skrýt. Svoje schůzky a předávky už dávno vyřizoval jinde. V kinech, u stánků s kebabem, prostě na místech, kde by ho nemohli tak snadno odhalit, kdyby se rozjelo nějaké vyšetřování, ale to se moc často nestávalo, už v tom nejel ve velkém. Ale tak jako tak, vždycky je lepší dávat si pro jistotu pozor.

Muž s vytetovaným orlem si stáhl čepici ještě víc přes uši a vešel do nádražní budovy. On tohle místo nevybral, ale nabídnutá částka byla tak vysoká, že zkrátka jen plnil příkazy. Jak na něj kupec přišel, neměl tušení, ale jednoho dne jednoduše dostal MMS zprávu s fotkou, popisem úkolu a částkou. A udělal, co obvykle dělával, odpověděl O. K., aniž by kladl jakékoliv otázky. Divný úkol, to rozhodně, ještě nikdy se s ničím takovým nesetkal, ale naučil se, že v dnešní době se člověk nemá nikdy ptát. Jen splnit úkol a nechat si zaplatit. Takhle přežíval a měl v tom světě stínů i nějaký kredit. I když úkolů přicházelo méně a méně a částky byly nižší a nižší, čas od času se stalo, že mu do klína spadlo i něco většího, na čem si mohl trochu vydělat. Jako tohle. Bizarní požadavek, to ano, naprosto podivný, ale dobře zaplacený. A právě pro peníze si teď jde.

Sako, slušné kalhoty, vyleštěné boty, aktovka, svetr s vysokým límcem a dokonce falešné brýle. Muž s orlem vytetovaným na krku vypadal jako přesný opak sebe sama, a tak to taky mělo být. V jeho branži prostě člověk nikdy nevěděl, kdy se policisté rozhodnou důkladně prohlížet záznamy ze všech bezpečnostních kamer, a tak je lepší neriskovat. Vypadal jako účetní nebo jakýkoliv běžný obchodník. I když by to do něj člověk neřekl, byl muž s vytetovaným orlem svým způsobem ješitný. Za žádnou cenu nechtěl, aby si o něm někdo myslel, že je jedním z těch vyfintěných krasavců. Že patří k elitě.

Zakládal si na svém drsném vzezření, na tetování a své kožené bundě. Tyhle kalhoty ho dřely v rozkroku a připadal si v nich jako blbec. Upnuté sako a ty pitomé hnědé kožené boty. Ale co už. Částka, která na něj teď čeká v jedné ze skříněk, za to stojí. Rozhodně za to stojí. Byl teď už nějakou dobu na mizině a peníze potřeboval. Napadlo ho, že by měl vyrazit na nějakou party. Přesně! Za skly brýlí, na něž nebyl zvyklý, se teď pousmál a klidně a ostražitě pokračoval přes nádražní halu.

První zpráva přišla asi před rokem a od té doby jich dorazilo několik. MMS zpráva s fotkou a částkou. V první chvíli si myslel, že jde o nějaký vtip, tak podivný požadavek to byl, ale stejně to provedl. A dostal zapláceno. I podruhé a potřetí. Takže mu mohlo být jedno, o co jde.

Skočil si do trafiky pro noviny a cigarety. Úplně normální den cestou z práce. Na tomhle účetním nebylo absolutně nic nevšedního. Strčil noviny pod ruku a vydal se ke skříňkám. Postavil se čelem k nim a odeslal zprávu.

Jsem tu.

Chvíli čekal na odpověď, ale jako obvykle přišla skoro vzápětí. V mobilu mu zapípala zpráva s číslem skřínky a kódem. Několikrát se ostražitě rozhlédl kolem, pak došel ke skříňkám a našel tu správnou. Jedna věc se musela hlavnímu nádraží nechat – že konečně zrušili skřínky na klíče, které si pak člověk musel nenápadně předávat z ruky do ruky v nějaké z ulic za nádražím. Teď člověk potřeboval jenom kód. Muž s orlem vytetovaným na krku vytukal ten svůj, cvaklo to a skříňka se otevřela. Uvnitř ležela jako vždy hnědá obálka. Vyndal ji ze skřínky, a když ji vkládal do kufříku, soustředil se na to, aby se tentokrát nerozhlížel a choval se co nejméně podezřele, když jsou všude kolem ty kamery. Musel s radostí konstatovat, že obálka je tentokrát mnohem silnější. Poslední úkol. Bylo načase srovnat účet. Opustil prostor se skříňkami, vyšel do schodů a pak přes halu do Burger Kingu, kde se zamkl na záchodě. Otevřel kufřík a vytáhl obálku, skoro se nemohl dočkat. Když spatřil obsah, rozzářil se. Kromě dohodnuté částky v požadovaných dvousetkorunových bankovkách, které chtěl vždycky, tam byl navíc i malý sáček s bílým práškem. Muž s vytetovaným orlem průhledný sáček otevřel, opatrně ochutnal a ještě více se rozzářil. Netušil, kdo mu práci zadává,

ale dotyčný měl rozhodně kontakty a správné informace. Lidé, co ho znali, totiž věděli, že má tenhle prášek obzvláště rád.

Vytáhl telefon a jako obvykle odpověděl.

O. K. Díky.

Většinou neděkoval, vždyť to byl byznys, nic osobního, ale tentokrát si nějak nemohl pomoci. Kvůli té odměně navíc a tak vůbec. Za pár vteřin přišla odpověď.

Užij si to.

Muž s vytetovaným orlem vrátil s úsměvem obálku a sáček do kuffíku a vrátil se do haly.

7

Mia Krügerová seděla na skále, havraní vlasy schované pod bílou čepicí a kolem sebe omotanou deku. Bylo poledne. V lékárně zaslechla, jak někdo mluvil o tom, že jaro letos přišlo do Trøndelagu brzy, ale Mia většinu času mrzla a neměla pocit, že by se nějak oteplilo.

Zbývalo šest dnů. Šest prázdných okének v kalendáři v kuchyni a ona věděla, že se těší.

Smrt není tak nebezpečná.

Během těch posledních několika dnů pocítovala ještě větší klid. Jistota, že se brzy vytratí. V kapse větrovky nahmátla pár léků a zapila je vodou z lahve, kterou si přinesla. Usmála se a zadívala se na moře. Po obzoru klouzal rybářský člun. Dubnové slunce ozařovalo mraky a voda pod ohlazenými skalami se blyštěla. Hodně během těch posledních dnů přemýšlela. O svých blízkých. Vlastně o těch, kteří bývali jejími blízkými, protože teď už zůstala jen ona a brzy tu nebude ani ona. Na tomhle světě. *V téhle skutečnosti*, jak by řekla babička. Mia se usmála a znovu se napila.

Sigrid vždycky všichni milovali. Dlouhovlasou blondýnku Sigrid, které to šlo ve škole, hrála na příčnou flétnu, házenou a se všemi se přátelila. Mie nikdy nevadilo, že se Sigrid věnuje tolik pozornosti, Sigrid ji totiž nikdy nevyužívala k ničemu špatnému. O nikom ani o ničem nikdy neřekla křivého slova. Sigrid byla prostě *fantastická Sigrid*, ale když si někdy babička vzala Miu stranou a řekla jí, že je jiná, tak ji to vždycky potěšilo.

Ty jsi neobyčejná, víš to? Ostatní děti jsou taky šikovné, ale ty něco víš, Mio, že? Ty vidíš něco, co ostatní nevidí, že?

Babička sice nebyla její vlastní babička, ale Mia vždycky cítila, že mezi nimi něco je. Nějaké pouto, nějaké spojení. Možná proto, že si byly tak podobné, nebo možná proto, že s ní babička jednala spíše jako s kamarádkou či komplicem, se kterým sdílí svoji odlišnost. Babička Mie vyprávěla všechno možné o svém životě a nikdy

si nebrala servítky. Mluvila o tom, jak měla hodně mužů a že by se jich člověk neměl bát, že jsou to jen takoví neškodní králíci. Že umí věštit a že existuje více skutečností než pouze tahle jedna, takže by se člověk neměl tolik bát smrti. Až tohle křesťanství, říkávala babička, přišlo s tím, že smrt je něco špatného, abychom se báli jejich boha, smrt je peklo nebo ráj, každopádně ale konec všeho. To říkají. Ale víš ty co, Mio, tvoje babička si není tak jistá, že smrt je úplný konec. V každém případě se jí nebojí.

Zlí jazykové u nich v Åsgårdstrandu babičce přezdívali čarodějnice, ale jí na tom nesešlo. Mia samozřejmě chápala, proč jí tak říkali – měla rozevláté šedivé vlasy a průzračné, temně modré oči. Byla jiná než ostatní. V obchodě nahlas rozebírala ty nejpodivnější záležitosti a často sedávala dlouho do noci v zahradě, pozorovala měsíc a tiše se smála. Věci, které uměla, by lidé ve středověku rozhodně považovali za čarodějnické umění a Miu si k sobě brala skoro jako nějakou svoji učednici.

Mia si tak připadala. Vyrůstala v klidném prostředí s hodnou maminkou, fantastickým tátou a s babičkou jen o pár domů dál. A babička ji prohlédla, věděla, kdo Mia je, a říkala jí, že je neobyčejná.

Po špičkách, Mio, pamatuj, po špičkách.

Babiččina poslední slova na smrtelné posteli. A ještě při nich na svoji neobyčejnou přítelkyni mrkla. Mia zvedla lahev k mrakům.

Smrt není nebezpečná.

Zbývalo šest dnů.

Po tabletách z kapsy se jí klížily oči. Vzala si jich ještě několik a položila se na záda na skálu.

Jsi neobyčejná, Mio, víš to?

Možná proto si vybrala policejní akademii. Protože chtěla dělat něco jiného. I na tohle těch posledních pár dnů myslela. Proč právě tahle volba? Už se jí dál nedařilo celou tu skládačku sestavovat. Posunula se v čase a už nebyla tam, kde by chtěla. Malá blondátá Sigrid se změnila v narkomanku Sigrid, v noční můru. Matka a otec vnitřně vyhořeli, odcizili se světu, sobě, jí. Přestěhovala se do města, zapsala si pár předmětů na univerzitu, ale bez zájmu, ani se neobtěžovala přijít k nějaké zkoušce. Nebo že by si policejní akademie vybrala Miu? Protože měla očistit svět od takových lidí, jako byl Markus Skog?

Mia vstala a potáčela se k přístavišti. Dopila lahev a strčila ji do kapsy větrovky. Vyndala několik dalších léků a bez zapití je spolkla. Racci už ji opustili a raději sledovali rybářskou loď, a tak teď slyšela jen klidné nárazy vln na skálu.

Střelila ho.

Markuse Skoga.

Dvakrát. Přímo do prsou.

Došlo k tomu všemu náhodou, pracovali na jiném případě. Nějaká dívka zmizela a povolali k tomu jejich zvláštní vyšetřovací jednotku. Jen aby po ní pátrali a porozhlédli se kolem. Jak řekl Holger, *stejně teď nemáme co na práci, Mio, tak se myslím můžeme pustit do tohoto.*

Holger Munch. Mia si na něj s láskou vzpomněla, sedla si na molo a spustila nohy dolů. Celé to bylo tak divné. Zabíla člověka, ale vůbec ji netížilo špatné svědomí. To ji spíše trápilo všechno to, co přišlo pak. Všechny ty články v novinách a poprask, který propukl na vedení v Grønlandu. Holgera Muncha, který jednotku vedl a který si ji sám vybral na policejní akademii, převedeli, zvláštní vyšetřovací jednotku zrušili. V hloubi duše ji hnětlo, že Holger pykal za něco, co neprovedl, ale samotná vražda ji kupodivu netížila vůbec. Stopa je vedla k jezeru Tryvann, prý jsou tam nějací narkomani nebo hippies. Když si lidé telefonicky na policii stěžovali, většinou měli problém tyhle dvě skupiny rozlišit. V každém případě tam v zaparkovaném karavanu dělali pořádný kravál a řádili. Holger si myslel, že by to mohlo být to pravé místo, kde po pohřešované dívce pátrat. A opravdu uvnitř jednu mladou dívku našli. Ne tu pohřešovanou, ale jinou. S prázdným pohledem a jehlou v paži. V zasviněném karavanu a společně s ní, kde se vzal, tu se vzal, Markus Skog. A Mia se dopustila, jak stálo zcela správně zaznamenáno v interní vyšetřovací zprávě, *hrubé nedbalosti a použila zcela nepřiměřený způsob obrany.*

Mia nad svým nemorálním chováním zavrtěla hlavou. Holger Munch stál při ní a řekl, že Skog ji napadl jako první, koneckonců na místě činu se našel nůž a sekera, ale Mia samozřejmě sama dobře věděla... Měla dostatečně dobrý výcvik, takže kdyby ji vyhublý narkoman napadl nožem nebo sekerou, dokázala by se snadno ubránit. Mohla ho střelit do nohy. Do paže. Ale neudělala to. Ona ho zabíla. Chvilková nenávist, během níž okolní svět prostě zmizel. Dvě rány přímo do prsou.

Nebýt Holgera, šla by sedět. Z kapsy větrovky vytáhla lahev, vytřásla z ní posledních pár kapek a znovu ji pozvedla proti mrakům. Teď už to bylo jedno. Už je po všem.

Konečně.

Zbývá šest dnů.

Stočila nohy pod sebe, tvář položila na hrubá prkna mola a zavřela oči.

8

Tobias Iversen zakryl bratříčkovi uši, aby neslyšel rámus z pokoje pod nimi. Většinou to začínalo zhruba v tuhle dobu, když matka přicházela z práce a zjistila, že nevlastní otec neudělal, co měl. Neuvařil klukům jídlo. Neuklidil dům. Nenašel si práci. Tobias nechtěl, aby to bratříček slyšel, a tak vymyslel takovou hru.

Já ti zacpu uši a ty budeš říkat, co si představuješ, jo?

„Hořící červený nákladák,“ usmál se bráška a Tobias přikývl a ještě jednou se na něj usmál.

„Rytíře, jak bojuje s drakem,“ zazubil se bratříček a Tobias znovu kývl.

Hluk v přízemí pod nimi nabýval na intenzitě. Naštvané hlasy prostupující zdmi se mu zarývaly pod kůži. Tobias nesl pomýšlení na to, co bude brzy následovat – na zeď budou dopadat věci, křik zesílí a možná se stane ještě něco horšího. Rozhodl se tedy, že vezme brášku ven. Přes stočenou dlaň bratříčkovi pošeptal: „Půjdem ven lovit bizony?“

Bratříček se usmál a nadšeně kýval. Lovit bizony. Běhat po lese a hrát si na indiány. To bude dělat rád. V okolí nebylo moc jiných dětí, takže i když Tobiasovi bylo třináct a jeho bráchovi teprve sedm, hráli si hlavně spolu. Často nemohli zůstat uvnitř, tak trávili čas raději venku.

Tobias pomohl bráškovu obléknout bundu a about boty a cestou ven pobrukoval, propzpěvoval a na zadním schodišti hlasitě dupal. Bratříček ho jako vždy se zájmem pozoroval, byl zvyklý, že ho starší brácha baví a vydává podivné hlasité zvuky. Připadalo mu to veselé. Měl ho nesmírně rád a dychtivě se podílel na všech napínavých hrách, které pro něj brácha vymyslel.

Tobias zašel do dřevníku, vzal s sebou kousek provázku a nůž a nechal brášku, ať před ním peláší do lesa. Měli tam jedno tajné místo, takže mu nehrozilo žádné nebezpečí, mohl utíkat před Tobiasem, jak

daleko chtěl. Mezi smrky byla mýtina, kde si vybudovali provizorní chatičku, malý domov daleko od domova.

Když tam dorazil, seděl už bráška na staré matraci nad komiksem a se zaujetím zkoumal obrázky a všechna ta zajímavá písmenka a slova, která mu konečně po nemalém úsilí ve škole a s bráchovou pomocí začala dávat smysl.

Tobias vytáhl nůž, vybral vhodnou vrbičku, uřízl ji u země a zhruba uprostřed odloupl trochu kůry. Tam bude rukojeť. Když se kůra oloupe a nechá se to chvíli vyschnout, bude se to lépe držet. Ohnul prut přes kolena a přivázal na jeho konce provázek. Nový luk. Položil jej na zem a vydal se hledat vhodný materiál na šipy. Nemusely být vrbové, kromě smrku se dalo použít skoro všechno. Jen smrkové větve málo pružily. Přinesl rovné tenké větvičky a začal z nich sloupávat kůru. Za chvíli ležely vedle pařezu, na kterém seděl, čtyři nové šipy.

„Tobias, co je to napsáno tady?“

Bráška se k němu doškobrtal s časopisem v ruce.

„Kryptonit,“ vysvětlil mu Tobias.

„To Superman nesnáší,“ pokýval bráška hlavou.

„To máš pravdu,“ odpověděl mu Tobias a utřel mu rukávem svetru nudli u nosu.

„Myslíš, že tenhle bude dobrej?“

Tobias vstal a přiložil šíp k těživě. Napjal luk a šíp přistál ve větvičce.

„Super,“ zavýskl bráška. „Uděláš mi taky?“

„Ten je pro tebe,“ mrkl Tobias.

Bratříčkovi zrudly tváře a rozhořely se mu oči. Natáhl nový luk, jak nejvíc, dokázal, a vyslal šíp několik metrů daleko. Mrkl na Tobiasa, ten souhlasně přikývl, jako že dobrá střela, a šel šíp sebrat.

„Možná bychom mohli jít střílet na ty křesťanský holky,“ řekl bráška, když se Tobias vrátil.

„Koho myslíš?“ zeptal se ho trochu překvapeně Tobias.

„Ty křesťanský holky, co se nastěhovaly do lesa. Mohli bysme střílet po nich?“

„My po lidech nestřílíme,“ chytil ho Tobias za paži, možná až moc silně. „A jak ses o těch holkách vlastně dozvěděl?“

„Říkali to ve škole. Že v našem lese bydlí křesťanský holky. A že jedí lidi.“

Tobias se v duchu zasmál.

„Jo, někdo nový tam v lese bydlí,“ usmál se. „Ale tyhle nejsou nebezpečný a určitě nejedí lidi.“

„A proč nechodí k nám do školy?“ zeptal se bráška s očima navrch hlavy. „Když bydlí tady?“

„To přesně nevím. Myslím, že mají vlastní školu.“

Bratříček se zatvářil vážně.

„To je asi dobře. Když do naší chodit nechtějí.“

„Pravděpodobně,“ mrknul na něj Tobias.

„Tak kam chceš jít dneska na bizony?“ pokračoval a pohládl brášku po hlavě. „Nahoru k jezeru? K Rundvannu?“

„Pravděpodobně,“ kýval bráška a snažil napodobit Tobiase. „To bych pravděpodobně chtěl.“

„Tak k Rundvannu, vzal bys ten šíp, co jsem ho prve vystřelil. Myslíš, že ho najdeš?“

Bráška kýval.

„Pravděpodobně ho najdu,“ potutelně se usmíval a vyrazil mezi stromy.

9

Cestou na motorovém člunu z Hitry na nedaleký malý ostrůvek nebylo Holgerovi moc dobře. Neměl mořskou nemoc, to ne, Holger pobyt na moři miloval, ale právě telefonoval s Mikkelsonem a ten se najednou choval tak divně a vůbec nebyl nevrlý jako obvykle. Působil skoro pokorně a přál Holgerovi hodně zdaru, a že doufá, že se bude Holger co nejvíc snažit. Říkal, že je důležité, aby teď spolu jednotlivé úřady spolupracovaly, a další emocionální žvásty, což na Mikkelsona nesedělo. To se Munchovi vůbec nelíbilo. Bylo jasné, že se něco stalo. Něco, o čem Mikkelson s Munchem nechtěl mluvit po telefonu.

Člun s bafáním vysupěl ze zátoky. Munch si přitáhl bundu těsněji k tělu a pokusil se zapálit si cigaretu. Rozcuchaný mladík, který člun řídil, určitě nepatřil k policejnímu sboru. Asi šlo o nějakého dobrovolníka. Důvod, proč Muncha na ostrůvek nemohl vzít dříve než ve dvě, zůstal Munchovi utajen a on po odpovědi ani pátrat nechtěl. Jen mladíka v přístavu pozdravil a zeptal se ho, jestli ví, kde ostrov leží. Rozcuchaný mladík mu kývl na pozdrav a někam ukázal. Jen patnáct minut tímhle směrem. Dřív to tam patřilo Rigmor, bydlela tam se synem, ale pak se syn odstěhoval do Austrálie, asi nějaká ženská, a tak Rigmor nezbylo nic jiného než se odstěhovat na hlavní ostrov, dům se prodal. Koupila to nějaká holka, zřejmě z jihu, nikdo o ní nic moc neví. On sám ji viděl párkrát cestou do Fillanu, hezká holka, tak kolem třiceti, dlouhé černé vlasy, vždycky ve slunečních brýlích. Za tou jede? Něco důležitého?

Poslední větu na něj mladík přes řvaní motoru skoro zakřičel, ale Holger Munch, který už od přístavu neřekl jediné slovo, mlčel dál. Nechal kluka mluvit a potřetí si rukou snažil udělat závětrí a zapálit si. Leč neúspěšně.

Jak se ostrov přibližoval, slabá nevolnost po rozhovoru s Mikkelsonem se vytrácela a jeho napadlo, že vlastně znovu uvidí Miu.

Chyběla mu. Neviděl ji už skoro rok. Naposledy v sanatoriu. Nebo v blázinci, nebo jak se tomu teď vlastně říká. Nebyla úplně při smyslech, skoro se mu s ní nepodařilo navázat kontakt. Pak se ji párkrát pokoušel zastihnout, volal jí a psal e-maily, ale neodpověděla, a když teď před sebou uviděl ten krásný malý ostrůvek, došlo mu proč. Nechtěla, aby ji někdo našel. Chtěla zůstat sama.

Člun zakotvil v přístavišti a Munch se vyškrábal na pevninu. Už ne s takovou lehkostí jako před deseti lety, ale rozhodně na tom s kondicí nebyl tak zle, jak lidé říkali.

„Mám čekat, nebo mi zavoláte, abych pro vás přijel?“ zeptal se rozčuchaný mladík a doufal, že ho tam Munch nechá čekat a že se stane svědkem něčeho zajímavého, protože jinak se tu asi nic moc nedělo.

„Zavolám vám,“ řekl jen Munch a rukou naznačil, že salutuje.

Otočil se a zadíval se na dům nahoře. Chvilku tak stál a čekal, až člun zmizí na moři za ním. Přečísané místo. Mia měla vkus, to bezpochyby. Nejlepší místo, kde se člověk mohl ukrýt. Vlastní ostrůvek skoro na otevřeném moři. Z přístaviště vedla stezka k bílému domu, který působil celkem idylicky. Munch se v tomhle moc nevyznal, ale dům vypadal, že ho postavili někdy v padesátých letech, možná šlo dřív o chatu, kterou pak přebudovali. Mia Krügerová. Bude fajn ji zase vidět. Vzpomněl si, jak se s ní setkal poprvé. Hned potom co zvláštní vyšetřovací jednotka vznikla, mu volal Magnar Yttre, starý známý a ředitel policejní akademie. Přestože spolu nemluvili několik let, neztrácel Yttre čas tlacháním. *Jednu jsem ti našel*, řekl mu skoro hrdě. Jako malé dítě, které rodičům ukazuje svůj obrázek.

„Ahoj, Magnare, dlouho jsem o tobě neslyšel. Co jsi našel?“

„Jednu jsem ti našel. S touhle se musíš sejit.“

Yttre mluvil tak rychle, že Munch nestačil ani pochytit všechny detaily, ale ve zkratce šlo asi o tohle: na akademii požádali studenty druhého ročníku, aby se zúčastnili testu, který vyvinuli vědci z Psychologického institutu Kalifornské univerzity v Los Angeles. Test, jehož přesný název si Munch nezapamatoval, spočíval v tom, že všichni studenti dostali fotografii oběti a k tomu několik fotografií z místa činu. Měli fotky popisovat na základě volných asociací a říct, čeho si všimli, co je napadlo. Řekli jim, že nejde o nic podstatného, prezentovali jim test skoro jako nějakou hru, aby studenti nebyli ve stresu nebo aby netušili, že jde o něco důležitého.

„Nemám přesná data, takže nevím, kolikrát jsme už tenhle test dělali, ale takový výsledek jsme tu ještě neměli. Tahle holka je na-

prosto mimořádná,“ vysvětloval mu ještě pořád nadšeně a s pýchou Yttre.

Holger Munch se s ní sešel v jedné kavárně, vlastně se neformálně potkali už před ní. Mia Krügerová. Jen něco přes dvacet, v bílém svetru a úzkých černých kalhotách, vlasy měla tmavé a trochu křivě ostříhané. A měla ty nejprůzračnější modré oči, jaké kdy viděl. Okamžitě si ji zamiloval. To, jak se pohybovala, jak mluvila a jak její oči reagovaly na otázky, které jí pokládal. Jako kdyby prohlédla, že ji zkouší: stejně mu ale odpovídala slušně, i když v očích jako by jí pořád hrála otázka: *Myslíš si snad, že jsem hloupá, nebo co?*

Z akademie ji s Yttreho svolením vzal pár týdnů nato. Yttre hrdě zařídil všechno papírování. Nebyl důvod, aby ještě trávila čas ve škole, tahle holka se naučila všechno, co potřebovala.

Munch se v duchu usmál a vydal se k domu. Vchodové dveře byly pootevřené, ale po Mie nikde ani stopy.

„Haló? Mio?“

Zaklepal na dveře a opatrně vešel do chodby. Najednou ho napadlo, že i když spolu několik let pracovali, dosud nikdy nebyl u ní doma. Připadal si najednou jako vetřelec a na chvilku zůstal stát v chodbě, krátce zaváhal a pak udělal ještě pár kroků. Zaklepal na další pootevřené dveře a vešel do velmi střídmě zařízeného pokoje. Stůl, stará sedačka, pár dřevěných židlí a v rohu krb. Celé to vypadalo dost zvláště, ne moc jako domov, ale spíš jako nějaké přechodné bydliště, žádné fotky, nikde žádné osobní předměty.

Že by se spletl? Že by tu už nebydlela? Možná tu nějakou kratší dobu žila a pak se přesunula jinam, skryla se jinde?

„Haló? Mio?“

Munch vešel do kuchyně a s úlevou vydechl. Na lince pod jedním oknem stál kávovar, takový ten moderní obrovský, který člověk vidá spíše v kavárnách než u někoho doma. V duchu se zasmál. Věděl, že je tu správně. Mia Krügerová neholdovala mnoha neřestem, ale bez dobré kávy se neobešla. Ani nedokázal říct, kolikrát si v práci přivoněla k jeho kávě a krčila nos. *Jak tu brečku můžeš vůbec pít, to ti z toho není zle?*

Munch sáhl na kávovar na lince. Studený. To ale nemuselo nic znamenat. I tak tu někde může být. Ale vážně tu něco nesedí, nedokázal úplně říct co, ale něco tu nehrálo. Nemohl odolat pokušení a nakoukl do skříněk a zásuvek.

„Haló? Mio? Jsi tady?“

10

Mia Krügerová se s trhnutím probudila a posadila se na posteli.

V domě někdo je.

Netušila, jak se dostala do patra, a nevzpomínala si, že by si lehala a vysvlékala se, ale to bylo teď jedno. *V domě někdo je.* Zdola z kuchyně zaslechla zvuky. Někdo zavadil o lahve na podlaze, otevíral dvířka skříňky. Vymrštila se z postele, vklouzla do riflí a trička a zpod spodního prádla v zásuvce vytáhla zbraň, malého Glocka 17. Mia neměla zbraně ráda, ale nebyla hloupá. Bosá se vyplížila z ložnice, otevřela okno v chodbě a vyklouzla na stříšku. Na holých pažích ucítila chladný vítr a teprve teď jí došlo, že je vzhůru. Předtím byla kdesi daleko. Zdálo se jí o Sigrid. O žlutém pšeničném poli. Běžely přes pole. Sigrid běžela před ní, jako ve zpomaleném filmu, a vlasy jí vlály.

Pojď, Mio, pojď.

Mia se otrásla, aby zbytek snu zahнала, zastrčila pistoli za kalhoty, seskočila ze střechy a měkce jako kočka přistála v trávě. Kdo to sakra může být? Tady? V jejím domě? Tak daleko od civilizace, jak se jen člověk může dostat? Prosmýkla se za roh a rychle nakoukla do okna u obývacího pokoje. Nikdo. Klidně postupovala k zadnímu vchodu a malému okénku vedle nich, uvnitř nikdo. Tiše dveře pootevřela a na několik vteřin zůstala stát mezi nimi, pak opatrně pokračovala chodbou. Postavila se vedle dveří do pokoje zády ke zdi, nadechla se a s pistolí před sebou se vydala dovnitř.

„Tak takhle vítáš staré známé?“

Na pohovce seděl Holger Munch, nohy měl na stolku a usmíval se na ni.

„Ty blbe,“ vzdychla Mia. „Mohla jsem tě zastřelit.“

„Ne, to si nemyslím,“ zašklebil se Munch a vstal. „Na to jsem moc malý terč.“

Poplácával se po břicho a zasmál se. Mia odložila zbraň na parapet a šla bývalého kolegu obejmout. Teprve teď si uvědomila, že je jí zima,

nemá boty a na sobě taky skoro nic a že léky, které si večer vzala, ještě pořád účinkují. Došlo jí, že ji vedl instinkt a dodal jí síly, které už jinak neměla. Zhroutila se na pohovku a zabalila se do deky.

„Jsi v pohodě?“

Mia přikývla.

„Nechtěl jsem tě vyděsit. Vyděsil jsem tě?“

„Trochu,“ kývla.

„Promiň,“ omluvil se Munch. „Udělal jsem čaj, dáš si? Chtěl jsem si udělat kafe, ale netuším, jak ta kosmická loď v kuchyni funguje.“

Mia se usmála. Dlouho kolegu neviděla, ale tón jejich konverzace se nezměnil.

„Čaj si dám ráda,“ pousmála se.

„Dvě vteřinky,“ zazubil se na ni a zmizel v kuchyni.

Mia se podívala na tlustou složku na stole. Neměla telefon ani internet a noviny nečetla, ale nebylo těžké si domyslet, že se tam venku něco stalo. Něco závažného. Tak závažného, že Holger Munch nasedl do letadla, do auta a pak na loď, jen aby ji navštívil.

„Půjdeme přímo k věci, nebo si chceš nejdřív trochu povídat?“ usmál se na ni a postavil hrnek před ni na stůl.

„Já už žádný případ nechci, Holgere.“

Mia zavrtěla hlavou a napila se čaje.

„Ne, to je jasné, to je jasné,“ povzdechl si Munch a usedl na jednu ze židlí. „Proto se skrýváš tady, já to chápu. Nemáš ani telefon? Je docela těžké se s tebou spojit.“

„To jsem tak nějak měla v plánu,“ suše poznamenala Mia.

„Chápu, chápu,“ povzdechl si Munch. „Chceš, abych zase jel?“

„Ne, můžeš tu chvíli zůstat.“

Cítila se najednou tak unavená, zesláblá. Vždycky bývala tak sebejistá a klidná. Sáhla do kapsy, ale žádné léky nenahmatala. Vlastně si ani žádné brát nechtěla, ne teď, když je tu Holger Munch, ale bylo by to fajn, a sklenka by taky neuškodila.

„Tak co myslíš?“ naklonil Munch hlavu maličko na stranu.

„Co si myslím o čem?“

„Podíváš se, nebo ne?“

Kývl směrem ke složce na stolku mezi nimi.

„Myslím, že svůj názor měnit nebudu,“ řekla Mia a ještě víc se zabalila do deky.

„O. K.,“ vzal Munch do ruky telefon.

Vytukal číslo mladíka s rozčuchanými vlasy.

„Tady Munch, můžete mě zase vyzvednout? Už jsem tu skončil.“
Mia zavrtěla hlavou. Vůbec se nezměnil. Přesně věděl, jak dostat, co chce.

„Ty seš blbej.“

Munch přikryl rukou mikrofon telefonu.

„Co jsi říkala?“

„No jo, no jo, podívám se na to, ale nic víc, jo?“

„Zapomeňte na to. Ozvu se vám později.“

Munch ukončil hovor a přisunul si židli ke stolu.

„Tak. A čím ti můžu posloužit?“ zeptal se jí a položil ruku na složku.

„Chtěla bych ponožky a teplej svetr. Je to v ložnici nahoře. A pak bych si dala něco k pití. Ve skřínce pod linkou stojí lahev koňaku.“

„Piješ teď tvrdej?“ zeptal se Munch a vstal. „To snad ani nejsi ty.“

„A kdybys mohl mlčet, to by bylo fajn,“ poznamenala a otevřela složku před sebou.

Uvnitř leželo asi pětadvacet fotek a zpráva z místa činu. Mia rozložila fotky po stole.

„Tak co myslíš? První dojem?“ zahulákal Munch z kuchyně.

„Chápu, proč jsi přijel,“ řekla tiše Mia.

Munch se vrátil do pokoje, postavil sklenku vedle ní na podlahu a vytratil se.

„Klidně si dej načas, přinesu ti, co jsi chtěla, a pak se půjdu podívat na moře, jo?“

Mia ho neslyšela. Svět kolem ní už zmizel. Napila se, zhluboka se nadechla a začala si prohlížet fotky.

11

Munch seděl na skále a pozoroval, jak se slunce kloní k obzoru. Myslel si, že v Hønefossu je ticho, večer v bytě sotvakdy zaslechl nějaký zvuk, ale s tímhle se to vůbec nedalo srovnat. Tomuhle se říká opravdové ticho. A krása. Munchovi už se dlouho nenaskytl takový výhled. Moc dobře chápal, proč si to tu Mia vybrala. Takový klid. A jaký čistý vzduch. Zhluboka se nadechl nosem. Tohle je vážně nádhera. Podíval se na hodiny na telefonu. Dvě hodiny. Celkem doba, ale ať na tom dělá, jak dlouho potřebuje. Vždyť nikam nespěchá. Možná by tady mohl zůstat. Udělat totéž, co ona – zahodit telefon. Vypnout okolní svět. Vzít si volno úplně od všeho. Ne, a co malá Marion, tu by přece nemohl opustit. Ostatní by mu byli ukradení. Ale ne, teď se trochu zastyděl. Vybavil si matku na vozíku cestou na náboženské setkání. Doufal, že to dobře dopadlo. Středa v modlitebně, to měl přece na starosti on. Nechápal, proč tam matka musela za každou cenu chodit, zrovna ona, která nikdy nebyla nijak zvlášť pobožná, ale je to nakonec jedno. Byla dost stará na to, aby si o věcech rozhodovala sama, i když se její rozhodnutí Munchovi třeba nelíbilo.

„Holgere?“

Z domu na něj volala Mia a přerušila tok jeho myšlenek.

„Hotovo?“

„Myslím, že jo.“

Munch prudce vstal, protáhl ztuhlé tělo a rychlými kroky se vydal k domu.

„Tak co myslíš?“

„Myslím, že bysme si měli dát večeři,“ řekla Mia. „Uvařila jsem polívku.“

Munch vešel do obývacího pokoje a znovu se posadil na židli. Fotky už neležely na stole, ale zpátky ve složce.

Mia vešla do pokoje. Neříkala nic, jen před něj postavila misku horké polévky. Bylo vidět, že je pořád hluboce zamyšlená, poznal to

z jejího pohledu, ztrácela se kdesi hluboko v sobě a nechtěla, aby ji kdokoliv vyrušoval. Beze slova dojedl a počkal, až dojí i ona, potom opatrně zakašlal, jako by ji chtěl probudit ze sna.

„Pauline Olsenová. Takové staré jméno pro šestiletou holku,“ poznamenala Mia.

„Line,“ řekl Munch.

„Cože?“

„Pojmenovali ji po babičce, ale říkali jí jenom Line.“

Mia se na něj podívala, ale Holger z jejího pohledu nic nevyčetl. Ještě pořád vězela kdesi hluboko v sobě.

„Line Olsenová,“ pokračoval Munch. „Šest let, na podzim měla jít do školy. Visela na stromě v Mariánském údolí, našel ji tam náhodný kolemjdoucí. Žádné známky sexuálního násilí. Zabila ji velká dávka methohexitalu. Na krku měla cedulku *Cestuji sama*, kterou norské aerolinky dávají dětem, které cestují bez rodičů. Na zádech aktovku plnou učebnic, ty samozřejmě nebyly její, jak jsem říkal, ještě nechodila do školy. Měla tam penál, pravítko a všechny učebnice podomácku obalené v papíře. Nikde žádné otisky a na všech stálo Tone BL JW, nevíme proč, protože tak se přece nejmenovala. Na sobě měla čisté a vyžehlené oblečení a matka tvrdí, že nic z toho není její, všechno je nové.“

„Je to panenka,“ vyhrkla Mia.

„Co?“

Mia si pomalu dolila, oči měla skelné. Zatímco byl pryč, přinesla si lahev koňaku z kuchyně a skoro ji vypila.

„Je to oblečení na panenku,“ pokračovala. „Celý ten obleček. Odkud to oblečení je?“

Munch omluvně pokrčil rameny.

„Promiň, nevím nic víc, než co je v té zprávě. Já na tom případě du nedělám.“

„Poslal tě Mikkelson?“

Munch přikývl.

„Bude jich víc,“ řekla tiše.

„Jak to myslíš?“

„Bude jich víc. Tahle je první.“

„Jsi si jistá?“

Mia se na něj podívala vyčítavě.

„Promiň.“

„Má na malíčku číslo,“ odsekla Mia.

Vyndala fotografie ze složky. Detail dívčiny ruky. Položila fotku před Muncha a ukázala.

„Vidíš? Na nehtu na malíčku levé ruky má čárku. Může to vypadat jako obyčejná čárka, ale není. Je to jednička. Bude jich víc.“

Munch se drbal ve vousech. Jemu to připadalo jen jako obyčejná čárka a to taky stálo ve zprávě, ale nic neřekl.

„Kolik?“ zeptal se a nechal ji, ať pokračuje.

„Možná tolik, kolik máme prstů.“

„Deset?“

„Těžko říct. Možná.“

„Takže si nejsi jistá? Myslím tím, že jich bude víc.“

Zase ten vyčítavý pohled, že jí nevěří, a znovu se napila.

„Je to něco patologického. Pachatel to dlouho plánoval. Vlastně si nejsem tak úplně jistá, jestli je to muž, nebo, mohl by to být muž, ale pak určitě není, ano...“

„Co?“

„Já ti nevím. Normální. Jestli je to muž, tak to určitě není obyčejný muž.“

„Myslíš orientací?“

„To ne, to tak úplně nesedí, ale vlastně jo, jestli chápeš, jo, sedí to, ale ne úplně, něco na tom nesedí, ale vlastně sedí, tak nějak.“

Už zase byla mimo, nenacházela se v pokoji, ale ve své vlastní hlavě. Munch ji nechal dál mluvit a nepřerušoval ji.

„Co je methohexital?“

Munch rozevřel složku a listoval zprávou, až narazil na odpověď. Samozřejmě že tu zprávu nečetla. Jen se dívala na fotky, jak měla ve zvyku.

„Prodává se to pod názvem Brevital. Je to anestetikum. Používají to při narkózách.“

„Narkóza,“ řekla Mia a znovu se propadla sama do sebe.

Munch měl neskutečnou chuť si zapálit, ale zůstal sedět. Nechtěl kouřit tady vevnitř a ani od ní teď nechtěl odejít, ne teď.

„Nechtěl jí ublížit,“ vyhrkla najednou.

„Jak to myslíš?“

„Pachatel jí nechtěl ublížit. Umyl ji, načesal. Narkóza. Nechtěl, aby trpěla. Měl ji rád.“

„Měl ji rád?“

Mia tiše přikývla.

„Proč ji pověsil na švihadle?“

„Měla jít do školy.“

„Proč ta aktovka a knížky?“

Podívala se na něj jako na hlupáka.

„Stejná odpověď.“

„A proč je na knížkách napsáno Tone BL JW, a ne Pauline?“

„To nevím,“ povzddechla si Mia. „To mi tam právě nesedí, všechno ostatní ano, ale zrovna tohle ne, nemyslíš?“

Munch neodpověděl.

„Ta vyšitá značka vzadu na šatech, Mk 10:14, to by ale odpovídalo,“ pokračovala.

„Evangelium podle Marka? Čtrnáctý verš desáté kapitoly? Nechte dítěte jít ke mně.“

Tohoto detailu si Munch ve zprávě, ostatně velmi podrobné, všiml, ale význam čárky na nehtu jim unikl.

Mia kývla.

„Ale to není tak podstatné. Mk 10:14. To je jen takový vtípek. Bude tam něco podstatnějšího.“

„Podstatnější než jméno na těch učebnicích?“

„Nevím,“ řekla Mia.

„Mikkelson tě chce zpátky.“

„Na ten případ?“

„Zpátky.“

„To nepřichází v úvahu. Já se nevrátím.“

„Určitě?“

„Nevrátím se,“ zakřičela najednou. „Copak neposloucháš? Já se nevrátím.“

Munch ji takhle nikdy předtím neviděl. Třásla se, zdálo se, že se co nevidět rozpláče. Vstal, sedl si vedle ní a objal ji kolem ramen, nechal její hlavu klesnout na své rameno a hladil ji po vlasech.

„No tak, Mio, tak dost už. Přestaň, prosím tě.“

Mia neodpověděla a Holger cítil, jak se její vyhublé tělo chvěje. Tohle vážně nebyla ona. Takhle ji opravdu nikdy neviděl. Pomohl jí vstát a pak do schodů, šel s ní do pokoje, uložil ji do postele a přikryl ji.

„Chceš, abych tu zůstal přes noc? Seděl tady? Můžu spát dole na pohovce, udělám ti pak snídani. Připravím ti ráno kafe, co?“

Mia Krügerová neodpověděla. Ta krásná holka, kterou měl tak rád, ležela jako bez života pod peřinou a ani se nepohnula. Holger usedl na židli vedle postele a za pár minut už slyšel, jak její těžké oddechování přešlo do klidnějšího tempa. Uvnula.

Mia? V takovém stavu?

Už ji viděl unavenou a na dně, ale nikdy takhle. Tohle je něco úplně jiného. Láskyplně se na ni zadíval, ujistil se, že jí nebude zima, a sešel dolů. Scházal cestičkou k přístavišti a z kapsy vytáhl telefon.

„Mikkelson?“

„Tady Munch.“

„Ano?“

„Nepřijede.“

Na druhé straně bylo ticho.

„Do prdele,“ ozvalo se nakonec. „Říkala něco podstatného? Přehlédli jsme něco?“

„Bude jich víc.“

„Jak to myslíš?“

„Jak to říkám, bude jich víc. Na malíčku má vyryté číslo. To jste přehlédli.“

„Do prdele,“ řekl Mikkelson a znovu se odmlčel.

„Něco jsi mi neřekl?“ řekl Munch nakonec.

„Bude nejlepší, když se vrátíš.“

„Zůstanu tady do rána. Potřebuje mě.“

„Ne, to nemyslím. Myslím vrátíš jako... vrátíš.“

„Jednotka znovu zahájí svoji činnost?“

„Ano, můžeš přijet rovnou sem. Zítra to zařídím.“

„Dobře. Tak zítra večer.“

„Fajn,“ odpověděl Mikkelson a zase nastalo ticho.

„Ne, Mia nepřijede,“ odpověděl Munch na nevyřčenou otázku.

„Určitě?“

„To ti garantuju,“ řekl mu na to Munch. „Stejně prostory? V Mariboeho?“

„Už je to zařízení. Jednotka je neoficiálně zpátky. Až přijedeš, můžeš si sestavit tým.“

„O. K.,“ odpověděl Munch a rychle zavěsil.

Zaplavila ho vlna štěstí, cítil to, ale nechtěl, aby to Mikkelson slyšel. Vracel se tam, kam patřil. Do Osla. Jednotka znovu fungovala. Má zpátky svoji práci, ale stejně se nedokázal tak úplně radovat. Nikdy neviděl Miu Krügerovou v takovém stavu, takhle na dně, ani ji nechtěl tahat zpátky do Osla. A při pomýšlení na tu holčičku na stro-
mě přeběhl rozváznému vyšetřovateli mráz po zádech.

Munch se zadíval na nebe. Už se setmělo a hvězdy zalévaly to ticho kolem chladným světlem. Odhodil cigaretu do vody a pomalu stoupal k domu.

12

Tobias Iversen čekal, až se bratr vrátí, a našel zatím další větvičku a ořezával ještě jeden šíp. Rád pracoval s nožem, rád pozoroval, jak ostří zajíždí do dřeva, a líbilo se mu, jak musí nožem mezi kůrou a dřevem pohybovat velmi opatrně, aby na noži neudělal zub. Tobias byl zručný, nejvíc ho chválili právě při výtvarné a pracovní výchově. V ostatních předmětech, hlavně v matematice, moc nevynikal, ale šlo mu všechno, co měl dělat rukama. A taky mu šla norština. Hrozně rád četl. Zatím četl hlavně fantasy a sci-fi, ale na podzim dostali na norštinu skvělou novou učitelku, Emílii. Smála se nahlas a byla celá pihovatá, vůbec nevypadala jako učitelka, spíše jako příjemná dospělá holka. A připravovala moc zajímavé hodiny. Úplně jiné než ty dřívější, ve kterých jenom, ano, málem si ani nepamatoval, co v nich dělali. Emílie mu sepsala seznam knih, o nichž si myslela, že by si je měl přečíst. Už skoro dočetl *Pána much* a těšil se, až se vrátí domů, zaleze si do postele a bude si číst dál. Vlastně se těšil, až si zaleze do postele a bude si číst, ale až se vrátí domů, na to se tedy netěšil. Tobiasovi bylo teprve třináct let, ale duševně byl vyzrálejší, zažil věci, které by děti zažívat neměly. Několikrát ho napadlo, že by chtěl utéct. Zabalil by svých pár věcí do školního batohu a vyrazil do světa. Pryč z tmavého domu, ale prostě to nešlo. Kam by šel? Ušetřil nějaké peníze, co dostal k narozeninám, Vánocům a tak, ale za to by se stejně nikam nedostal a taky by nemohl opustit bráchu. Kdo by se o něj staral, když ne Tobias? Snažil se myslet na něco jiného. Nechal ostří nože pomalu klouzat pod vrbovou kůrou, a když se mu podařilo odříznout neporušený proužek kůry, tiše se usmál.

Bráška si dával načas. Tobias se zběžně podíval k lesu, ale moc nad tím nepřemýšlel. Bráška byl zvědavec a pravděpodobně jen našel nějakou zajímavou houbu nebo mraveniště.

Možná bychom mohli jít střílet na ty křesťanský holky?

Tobias se musel usmát. To jsou prostě děti, tak nevinné, nic netušší, může je napadnout říct cokoli, co na srdci, to na jazyku. Ne jako u Tobiase ve třídě nebo na školním dvoře, kde si člověk musí dávat pozor na to, co říká a co si myslí, a když to nedělá, hned ho vyloučí z party. Tobias už to párkrát viděl. Přesně jako v *Pánovi much*. Ukážeš slabinu a hned je z tebe oběť. Zrovna teď se všechno točilo kolem sportu. On byl našťestí sportovní typ od přírody, běhal rychle, doskočil daleko a vysoko a i fotbal hrál celkem obstojně. Jediný problém měl teď s oblečením. Pár nových kluků, kteří se sem přistěhovali z města, s sebou přineslo nové zvyky a víc peněz. Teď se hrálo na Adidas, Nike, Pumu nebo Reebok a Tobias si už v poslední době vyslechl pár komentářů, že má nemožné boty a kraťasy, tepláky nebo že jeho stará trička mají příšerný střih a chybí na nich to správné logo. Naštěstí jedna věc měla větší význam než cokoli jiného: to, jestli člověka měly rády holky. Když tě měly rády holky, pak nehrál sport, škola ani co posloucháš žádnou roli. A Tobiase holky rády měly. Nejen proto, že byl hezký, ale proto, že byl ze své podstaty hodný. A tak nesešlo na tom, že má na kopačkách jen jeden proužek a sešlapané špunty.

Křesťanské holky. Zpráva, že se někdo nastěhoval na starý, dlouho neobydlený statek u jezera Litjønna, se šířila rychlostí blesku. A prý to tam tak opravili, že by to člověk nepoznal, všichni si říkají, že je to podezřelé. Prý je to podobné sektě, která si říkala Přátelé Smithovi, ale zase to prý není to stejné, někteří z nich dříve patřili k Přátelům Smithovým, ale nezdálo se jim to údajně dost dobré, a tak si založili svoji vlastní církev, nebo jak se tomu dalo říkat. Všichni si mysleli, že o nich něco vědí, ale nikdo vlastně netušil, co se tam děje. Jenom se vědělo, že jejich děti nechodí do školy a že se tam všechno točí kolem Boha, křesťanství a takových těch věcí. Tobiase to těšilo, hned totiž pochopil, že když se bude někdo navážet do jeho oblečení nebo se spustí debata o chudých lidech, stačí jen hovor stočit na ty křesťanské holky a vmžiku jsou všechny diskuse o značkovém oblečení zapomenuty. Jednou po tělocviku si dokonce vymyslel, že je viděl, jen aby ti dva noví z města už drželi hubu. A zafungovalo to. Vymyslel si, že ty holky měly divné oblečení a vyhaslé pohledy, a když ho uviděly, hnaly ho pryč. Samozřejmě to byla hloupost. Nic o těch holkách nevěděl a neměl s nimi nic společného, ale co měl dělat?

Tobias odložil nůž a podíval se na hodinky. Bráška se hodnou chvílí nevracel a Tobias trochu zneklidněl. Ne že by museli domů,

neměli žádný určený čas a nikdo nesledoval, jestli jsou doma nebo venku. Tobias jenom doufal, že v ledničce něco zůstane, aby mohl bráškovi připravit nějakou večeři. Většinu ostatních věcí se už naučil dělat sám. Vyměnit povlečení, zapnout pračku, připravit bráškovi věci do školy, vlastně skoro všechno, jen jídlo ne. Nechtěl utrácet za jídlo svoje peníze, připadalo mu to nespravedlivé, většinou ale ve skříňkách v kuchyni něco našel, sáček polévky, kousek chleba a nějakou marmeládu. Většinou to dopadlo dobře.

Zapíchl šíp do země vedle pařezu a vstal. Jestli chtějí nahánět bizony u Rundvannu, musí vyrazit. Chtěl, aby bratr alespoň ve všední dny chodil spát před devátou. Nejen kvůli němu, ale i kvůli sobě. Pokojík v podkroví měli totiž společný, a když bráška usnul, mohl si konečně alespoň na pár hodin při lampičce číst.

„Torbene?“

Tobias vešel do lesa v místě, kam zaletěl šíp a kde zmizel jeho bratr. Vítr trochu zesílil a listy kolem něj šelestily. Nebál se, už mockrát zůstal venku, když foukalo nebo pršelo. Miloval pocit, že příroda převzala vládu a pohrává si se vším kolem něj, ale bráška se mohl snadno vyděsit.

„Torbene? Kde jsi?“

Najednou ho zase přepadlo černé svědomí kvůli tomu, co v šatně říkal o křesťanských holkách, vyľhaný příběh. Rozhodl se, že se tam některý den vypraví, jako kluci v *Pánovi much*, kteří kolem sebe neměli žádné dospělé. Proklouzne ven, vezme si s sebou něco k jídlu a baterku a vyrazí k jezeru Litjønna. Cestu znal. Zjistí, jestli je pravda, co se vykládá o novém statku, plotech a dalších věcech. Zajímavé a poučné, ano, teď si vzpomněl, co dělali v norštině s minulým učitelem. Vždycky jim řekl, že budou probírat něco zajímavého a poučného a že musí mlčet a poslouchat. Ale nikdy nic zajímavého ani nijak zvlášť poučného nebrali, protože si Tobias ani pořádně nepamatoval, co v hodinách dělali. A vzpomněl si, co mu řekl děda, když spolu jednou jeli v tom starém červeném Volvu. *Ne všichni se hodí k tomu, aby měli děti, někteří lidé by děti nikdy mít neměli.* Uvázlo mu to v paměti. Že by to platilo i na učitele? Že se na to nehodili, a proto pokaždé dorazili do hodiny a tvářili se smutně? Z myšlenek ho vytrhlo zašustění v křoví před ním. Bratříček stál najednou před ním, tvářil se divně a vpředu na kalhotách měl mokrou skvrnu.

„Torbene? Co se stalo?“

Bratříček se na něj zadíval s prázdným výrazem.

„Visí tam anděl.“

„Jak to myslíš?“

„Visí tam v lese anděl.“

Tobias brášku objal a cítil, jak se chvěje.

„Teď si vymýšlíš, Torbene.“

„Ne, visí tam.“

„Můžeš mi ukázat kde?“

Bratříček k němu zvedl oči.

„Nemá křídla, ale určitě je to anděl, vím to.“

„Ukaž mi to,“ řekl Tobias vážně a postrčil brášku před sebe mezi smrky.